

12e JAARGANG N° 1 – 18 MAART 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

„Spiegeltje, spiegeltje aan den wand”

(FOTO M. G. M.)

HET KARL MAY MUSEUM

Karl May, de schrijver van zoo menig vermaard werk over Indianen.

In het kleine Duitse stadje Radebeul bij Dresden staat een eigenaardige woning, een blokhut, gebouwd naar het model waarin Zuid-Amerikaansche Indianen-stammen pleegden te leven. Dat was het woonhuis van den man, die, Jules Verne

misschien uitgezonderd, de lievelingsschrijver mag heeten van iederen echten jongen, nl. van Karl May.

De jeugd van heel Europa wist hij — en zelfs de wereldoorlog heeft daar geen verandering in kunnen brengen — gevangen te houden in den ban van zijn spannende, opwindende, en vaak geestige, verhalen. De groote aantrekkelijkheid ervan is ongetwijfeld gelegen in de „locale kleur”; in de uitvoerige beschrijving van personen, gebruiken, plaatsen, kleding, woning, zóó getrouw, dat het jaren lang

Verdiept in de avonturen van Kara-ben-Nemsi.

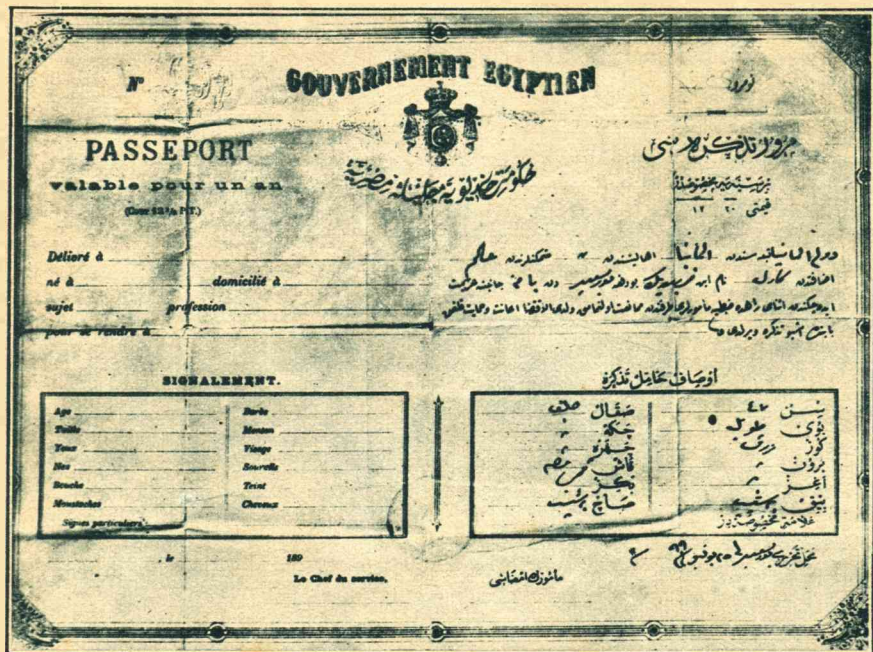
voor een uitgemaakte zaak gold, dat deze verteller alle beschreven streken moest hebben bezocht en alle avonturen zelf moest hebben beleefd. En toch schijnt het aan geen twijfel meer onderhevig of Karl May is nooit in Amerika, waar het voornaamste gedeelte van zijn boeken speelt, geweest. Wel heeft hij veel in den Balkan en in Noord-Afrika gereisd, maar de Indianen heeft hij alleen maar gezien bij de gratie van zijn ongeloofelijke rijke fantasie.

Wie las niet met gloeiende wangen (en smokkelde niet des avonds het boek mee in bed?) „Winnetou, het opperhoofd der Apachen”, „De Pelsjagers van de Rio Pecos”, De „Duivelskop in het Rotsgebergte”, de Schat in het Zilvermeer”, welke allen spelen in het land der Indianen, die zonder uitzondering met hun blanken broeder Karl May, zich zelf noemende Old Shatterhand, zouden hebben gedweept en in hem hun grooten beschermer zouden hebben gezien.

En toen eenmaal zijn werken over het Indianenleven zulk een buitensporig succes oogstten, ging Karl May ook andere gebieden ontginnen. Hij schreef een reeks avonturenboeken over den Balkan, Noord-Afrika, die eveneens een groote bekendheid verwierven. Iedere jongen van vandaag behoort nog „Kara-ben-Nemsi”, „Koerdistan”, e. d. te hebben gelezen; zij hebben zeker zooveel waarde als de moderne detective-roman.

De levensloop van Karl May is een hoogst avontuurlijke geweest. Als zoon van een armen wever werd hij in 1842 in Hotenstein-Ernstthal geboren. Tot zijn zesde jaar bleef het kind blind. Daarna doorliep de jongen de dorpsschool en slaagde er later in het onderwijsexamen af te leggen. Toen scheen het of dit leven mislukken zou. Hij maakte zich achtereenvolgens aan verschillende kleine diefstallen schuldig, die hem tenslotte voor vier jaar in de gevangenis deden verdwijnen.

Het lievelingshoekje van Karl May. Het eenpoude veldbed waarop hij sliep.

De pas, die Karl May toegang verschaftte tot Egypte. Na zijn terugkeer schreef hij „Naar de bronnen van de Nijl,” een even spannend als goed gedocumenteerd boek.

Vrij gelaten lichtte hij als inspecteur van politie vermoord in verschillende Duitse garnizoenstadjes de kas, hetgeen hem ook in aanraking met den strafrechter bracht. De nieuwe gevangenisdirecteur verschaftte hem echter de gelegenheid te gaan schrijven; binnen de muren van zijn cel schreef hij zijn eerste Indianenboek. Het succes ervan was aanstonds zoo groot, dat Karl May, in de maatschappij teruggekeerd, doorging met zijn verhalen.

Een Indiaansch opperhoofd sprak bij de begrafenis van Karl May.

Binnen korten tijd was hij een der meest gelezen auteurs van de wereld. Want niet alleen de jeugd, ook volwassenen namen, en nemen nog, graag voor ontspanning een boek als „De zwarte Mustang” ter hand. Het kan gerust gesteld worden naast menig verhaal van 'n Curwood of London.

Toen Karl May in 1912 stierf, had hij zich een vermogen bijeen geschreven; zijn roem was zelfs doorgedrongen tot bij de Roodhuiden, die, in contact gekomen met de Europeanen, verwonderd vernamen hoe hun faam van dapperheid en edelmoedigheid was gevestigd door iemand die hen evenmin kende, als zij hem.

In het woonhuis van Karl May is een museum ingericht, dat nog geregeld wordt bezocht door jonge en oude bewonderaars. De roem van Karl May zal blijven, zoolang de romantiek van het leven der Indiaan-sche stammen in staat zal zijn, onze bewondering te behouden.

Duitsche school-jongens, die zich uit geestdrift voor den grooten schrijver in Indiaansch costume hebben gestoken, bezichtigen het blokhuis.

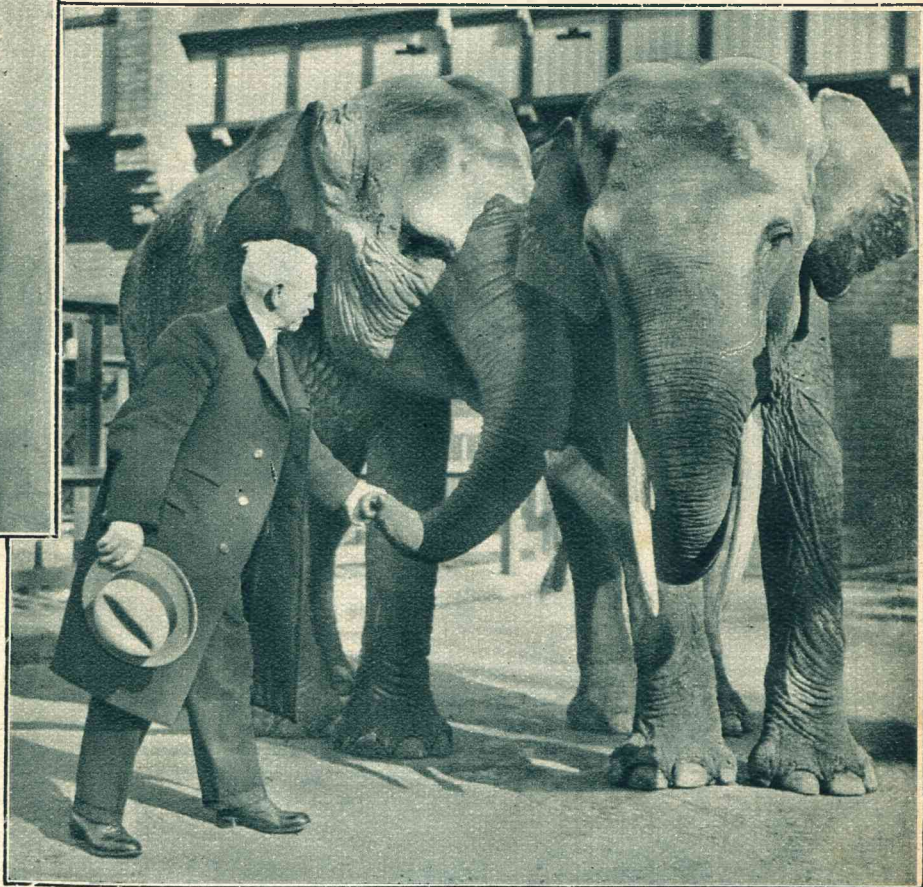

De woning van Karl May, te Radebeul bij Dresden, thans als Museum ingericht.

De heer Jonas, de alom bekende oppasser van de groote roofdieren-galerij in Artis, vierde zijn veertig-jarig jubileum. Men ziet hem hier de jonge tijgers verzorgen.

De heer P. Kessler, de oppasser van het olifantenhuis, is met pensioen gegaan. Hij nam hartelijk afscheid van zijn vrienden.

VAN HIER EN GINDS

In gebouw Frascati te Amsterdam werd de groote veiling van Sumatra tabak gehouden. Er was veel belangstelling.

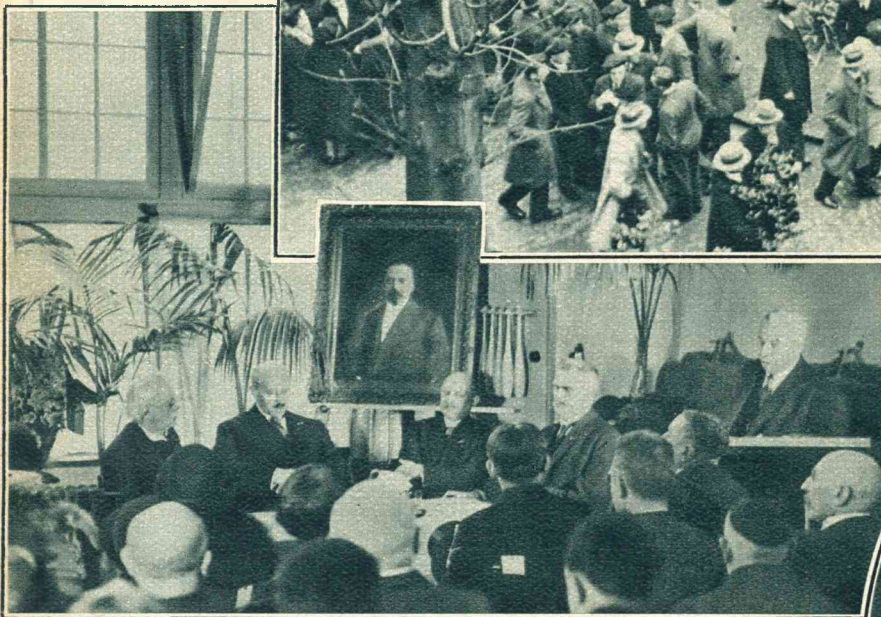

De Noordhollandsche Jachtvereniging hield een slip-jacht in de omgeving van Hilversum. De jagermeester en zijn meute onderweg.

Ter gelegenheid van den derden Dietsche Academischen leergang kwamen eenige honderden studenten te Amsterdam bijeen. De stoet op de binnenplaats van het Universiteitsgebouw.

Te Hilversum had de opening plaats van het jongenshuis met school „Beth Azurja” van de S. A. Rudelsheimstichting, in tegenwoordigheid van den minister van onderwijs, Mr. Terpstra, en verschillende andere autoriteiten.

De jaarlijkse „Stille Omgang” werd ook ditmaal wederom door de nachtelijke straten van Amsterdam gehouden. Een groep Volendamsche visschers.

Een ondernemend Haarlemmer is op de gedachte gekomen kinderen tegen een geringe vergoeding ezelkje te laten rijden door de straten. Er zullen altijd wel liefhebbers zijn.

De Amsterdamsche verkeerspolitie reikt aan scholieren, die met goed gevolg het verkeers-examen hebben afgelegd, een eere-speldje uit.

„Wintersport op de Loosdrechtsche plassen“, naar een schilderij van Dick Smorenberg.

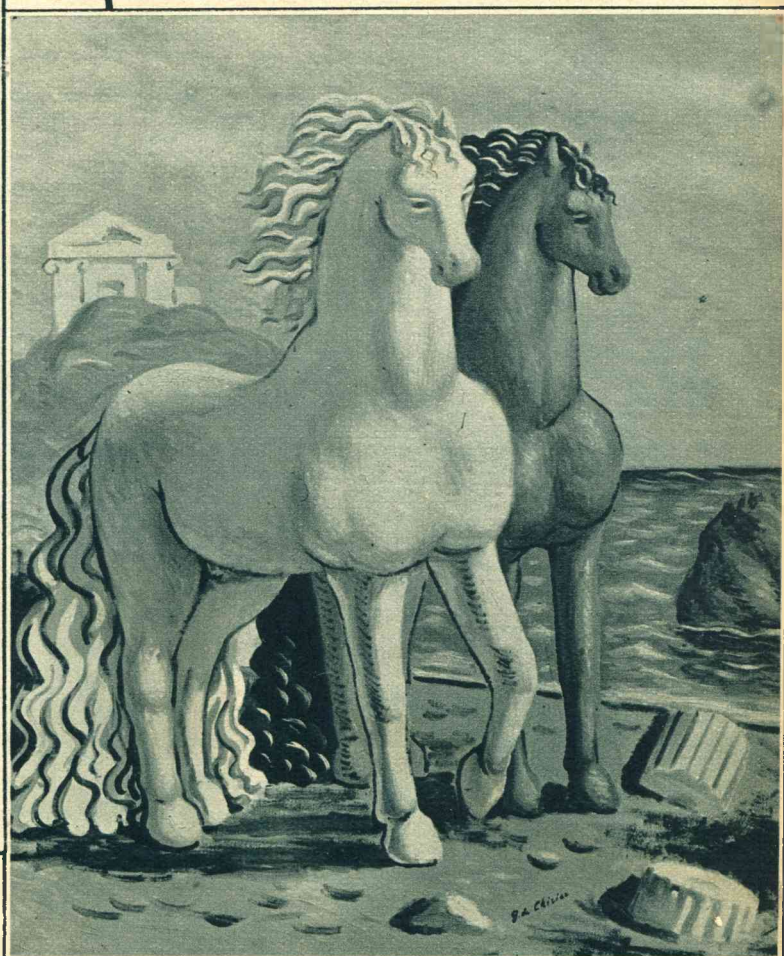
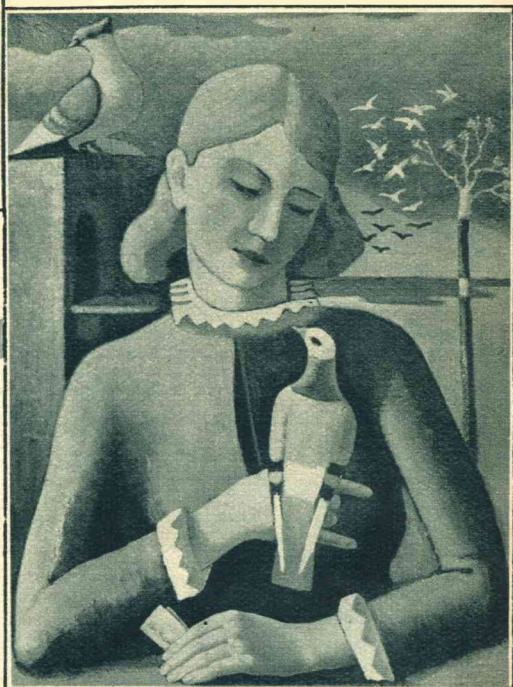
DE ONAFHANKELIJKEN

„Tijdsbeeld“, naar het schilderij van W. Bosma.

Ter gelegenheid van het vierde lustrum heeft de te Amsterdam bestaande vereeniging van beeldende kunstenaars „De Onafhankelijken“ haar jaarlijksche voorjaars-tentoonstelling met bijzondere zorg tot een jubileumstentoonstelling uitgebreid. Een bezoek aan het Stedelijk Museum loont zeer de moeite. Niet alleen zal men er goede inzendingen van Nederlandsche artisten kunnen bewonderen, maar bovendien is er gelegenheid kennis te maken met het werk van vooraanstaande schilders en beeldhouwers uit het buitenland. Wij reproduceeren hierbij een viertal geëxposeerde doeken.

„Postillon d'amour“, door G. Gerrits.

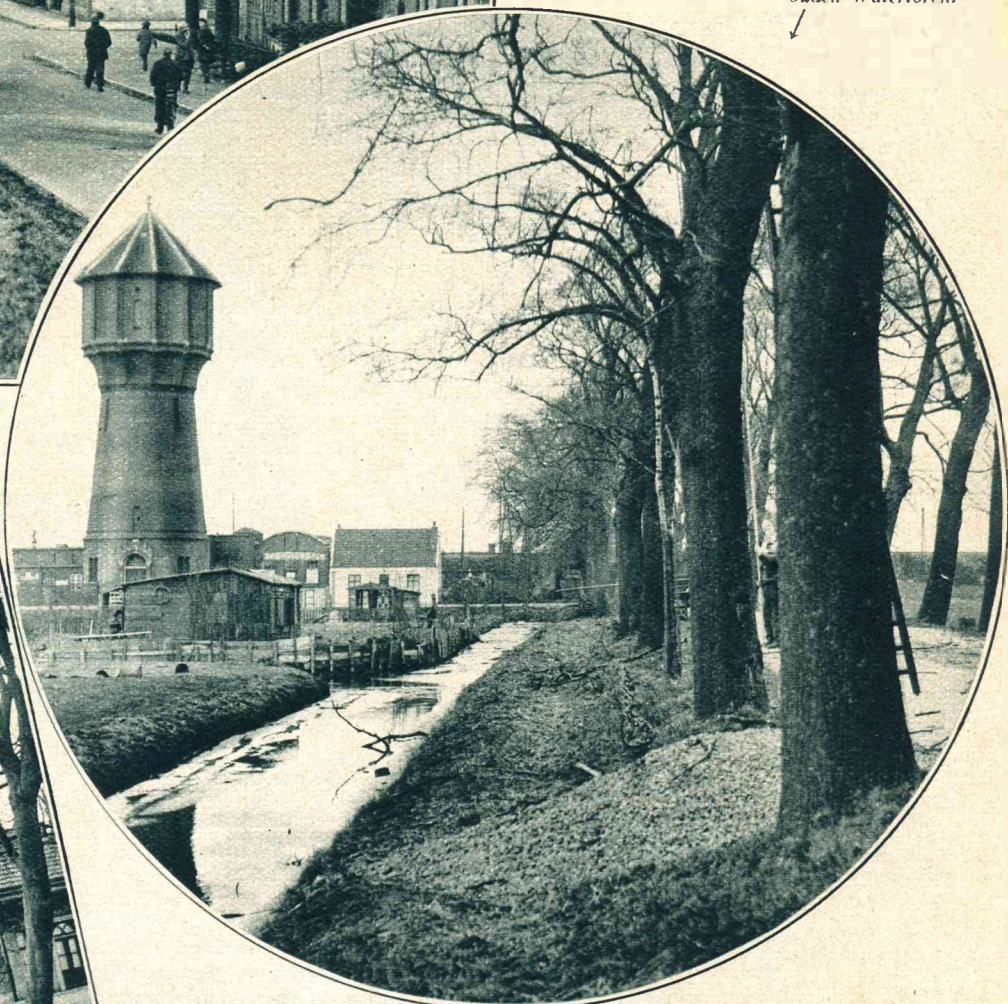

„Paarden aan den oever der zee“ een doek van G. de Chirico.

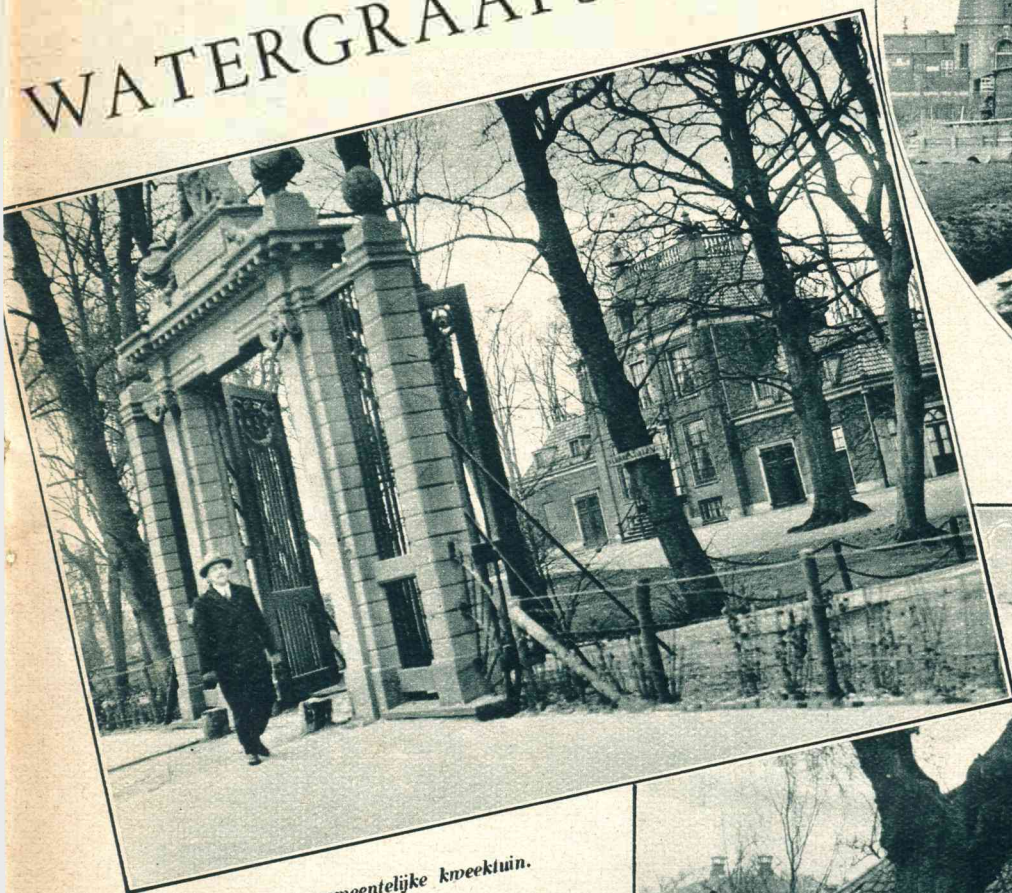

Langs den Ringdijk.

IN DEN WINTER

De Kruismweg met den
ouden Watertoren.

DE WATERGRAAFSMEER

Frankendael, de gemeentelijke kneektuin.

Oude boerderij aan den Middenweg.

Sinds de Watergraafsmeer bij de hoofdstad werd getrokken en als afzonderlijke gemeente ophield te bestaan, is zij nauwer aaneengegroeid met Amsterdam; maar haar eigen, landelijk karakter is toch niet verloren gegaan. Al moge „de Meer”, gelijk wij gemakshalve plegen af te korten, in den zomer een vriendelijkeren indruk maken door het overvloedig lommer, in dit jaargetijde komen de aardige punten des te duidelijker uit.

REISVEREENIGING DE STAD AMSTERDAM

Onze Paasch-reizen

Al onze abonnees zijn zonder extra contributie automatisch ingeschreven als leden onze Eigen Reisvereniging. — Administratie en organisatie, voorlichting en leiding van deskundig personeel bekostigen wij zelf bij wijze van premie aan onze abonnees.

Paschen is weldra daar — de lente-maand is aangebroken. De winter, de koude, het duister ligt weer achter ons; nieuw, jong, blij leven spruit overal te voorschijn en mensch en dier herademt in de milde lucht, het warme licht.

Gebruik de gelegenheid, die het Paascheest u in deze eerste lentedagen geeft, om de zorgen van dezen moeilijken, donkeren winter af te schudden. — Verfrisch uw geest, en treed eens voor enkele dagen buiten dien sleur van het alledagsleven: maak een van de Paaschreisjes mee, waarvoor wij u de gelegenheid geven: comfortabeler, interessanter, goedkooper dan iemand anders dat kan!

Kies uit nebenstaand program en meld u spoedig aan!

Inschrijving uiterlijk tot 22 Maart; bij inschrijving moet een bedrag van f 10.— als voorloopige storting worden betaald, welk bedrag in mindering der reissom komt. Het gehele bedrag moet uiterlijk 22 Maart zijn gestort. Voor reizen naar België kan worden volstaan met een bewijs van Nederlanderschap. Voor reizen naar Duitsland en Frankrijk UITSLUITEND geldige pas.

NAAR ANTWERPEN EN BRUSSEL

Reis No. A. 1, van Zondag 27 tot Maandag 28 Maart
Vertrek: 9.53 Thuiskomst: 22.42.
Duur: 2 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom 2e Kl. trein f 19.50 Minimum 15 personen
3e " " - 17.50 voor iedere klasse.

NAAR ANTWERPEN EN BRUSSEL

Reis No. B. 1, van Zaterdag 26 tot Dinsdag 29 Maart
Vertrek: 9.53 Thuiskomst: 22.42.
Duur: 4 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom 2e Kl. trein f 36.50 Minimum 15 personen
3e " " f 34.— voor iedere klasse.

NAAR BRUSSEL

Reis No. C. 1, van Zaterdag 26 tot Dinsdag 29 Maart
Vertrek: 14.52 Thuiskomst: 22.42.
Duur: 4 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom 2e Kl. trein f 31.— Minimum 15 personen
3e " " f 29.50 voor iedere klasse.

NAAR BAD-NEUENAU

Reis No. 95, van Zaterdag 26 tot Dinsdag 29 Maart
Vertrek: 7.46 Thuiskomst: 21.10.
Duur: 4 dagen. Aanvangspunt: Utrecht.
Reissom 3e Kl. trein f 52.50. Eindpunt: Zevenaar.
Minimum 15 personen

NAAR BRUSSEL EN LONDEN

Reis No. D. 1, van Donderdag 24 tot Donderdag 31 Maart
Vertrek: 9.53 Thuiskomst: 19.58.
Duur: 8 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom 2e Kl. Boot en 3e Kl. Spoor f 115.—
Minimum deelname 20 personen.

NAAR PARIJS, VERSAILLES EN BRUSSEL

Reis No. 111, van Zaterdag 26 tot Woensdag 30 Maart
Vertrek: 8.56 Thuiskomst: 22.42.
Duur: 5 volle dagen. Geen nachttreinen. Minimum
15 personen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom 2e Kl. trein f 60.—, 3e Kl. trein f 50.—.

Aanmeldingen bij het Bureau van ons weekblad „De Stad Amsterdam”, N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam, Tel. 33170.

Belangrijk!

Het steeds stijgend succes onzer premie-romans heeft ons reeds eenige malen genoopt de oplage hiervan aanmerkelijk te vernooien hetgeen mede ten gevolge heeft dat wij vele duizenden nieuwe, enthousiaste premieboekklanten gewonnen hebben. Om nu aan de talloze aanvragen die wij van deze zijde mochten ontvangen te voldoen hebben wij besloten van vroeger verschenen romans een herdruk te doen verschijnen. Aangezien echter de oplage van dezen herdruk uiteraard beperkt is raden wij al diegenen die deze romans indertijd niet hebben aangeschaft, omdat zij nog onbekend waren met de goede qualiteiten en den meeslependen inhoud dezer boeken of om andere redenen, dringend aan zich ten spoedigste in het bezit te stellen van deze schitterende romans die als premie voor onze lezers worden beschikbaar gesteld tegen den geringen prijs van 17½ cent ingenaaid en 70 cent, in luxe-prachtband.

Voor deze week stellen wij het volgend tweetal verkrijgbaar:

ASSCHEPOESTERS PRINS, door Kathleen Norris en SIMEON HEX' ONDERGANG, door J. M. Walsh

Asschepoesters Prins

is een allercharmantst boek van de gevierde schrijfster Kathleen Norris. De hoofdpersonen zijn een winkelmeisje uit een groot warenhuis en een zoon deszelfs eigenaars, die ontelbare en schier onoverkomelijke moeilijkheden te overwinnen hebben, willen zij eenig uitzicht hebben dat hun wederzijdsche liefde bekroond wordt...

Naar dit prachtboek is een film gemaakt die juist dezer dagen in ons land in omloop is.

Simeon Hex' Ondergang

is een meesterwerk van den beroemden schrijver J. M. Walsh, die met veel talent de dramatische geschiedenis schildert van een bejaard man, een zonderling, die op raadslachtige wijze om het leven komt. De schier onoplosbare verwikkeling die om dit feit gesponnen is, vormt de kern van dit verhaal waarin romantische, tragische en komische elementen op onnavolgbare wijze zijn saamgevoegd!

DE BEDRIEF

Wallen sprak geen woord. Langen tijd bleef hij roerloos zitten — terwijl een wolk de maan verduisterde en de deinende lichten van de schepen in de grootere duisternis helderder twinkelden en glansden; en tot het maanlicht weer te voorschijn worstelde in een trillend zilveren baan — en tot er in de verte een zacht geplas klonk, alsof er een visch sprong.

Toen hief Wallen het hoofd op.

Bij het geluid was ook Gunga ontwaakt, want hij liet nu de riemen dalen en roeide verder naar de Monleigh. En toen sprak hij weer.

„Wasch uw handen, sahib,” zei hij zacht, „want ze zijn rood”.

Bij het gangbord liet Gunga de roeiboot drijven, en Wallen, met den ander achter zich, klom op naar het slopendek. Er was stoom op, volle stoom, want het blies uit de uitlaatpijp; maar er was geen teeken van leven aan dek, behalve het licht, dat uit de open deur van de kapiteinskajuit naar buiten stroomde. Er was niemand op de brug en klaarblijkelijk werd er geen wacht gehouden, want de boot was onopgemerkt langs zij gekomen.

Wallen, met Gunga naast zich, bleef staan op den drempel van de kapiteinshut. Er stonden op de tafel leeg glazen en een flesch. Kapitein Laynton lag geheel gekleed op zijn kooi te snorken. Hij schrok overeind, toen Wallen voor de tweede maal klopte.

„Hallo!” riep hij met de oogen knipperend. „O, bent u 't, meneer Wallen! En,” hij knipperde weer, tegen Gunga, „wien hebt u meegebracht?”

„Mijn vaders knecht, Gunga,” antwoordde Wallen. „U weet nog wel, dat ik naar hem gevraagd heb. Gunga, dat is kapitein Laynton.”

De Indiër boog ernstig en diep zijn salaam, en stapte eerbiedig achteruit het dek op, weg van de kajuit.

Kapitein Laynton staarde naar Wallen. Toen wreef hij zich de oogen uit en staarde opnieuw.

„Allemachtig!” riep hij uit. „U ziet er uit, alsof u een revolutie had meegemaakt!”

„O ja?” zei Wallen glimlachend. „Een paar werfratten, anders niet, kapitein. We moesten nu maar gaan, als u klaar bent.”

„Ik ben klaar,” antwoordde Laynton. „Ik zat op u te wachten. U moest zeker aan wal om dien knaap te zoeken, hè? Ik... hè, wat is dat?”

Er klonken opeens van buiten snel achter elkaar twee revolvershots.

En toen stilte.

Wallen draaide zich om en snelde het dek op. En Laynton strompelde achter hem aan. Er was niemand te zien dan Gunga, die hun snel tegemoet kwam van de reeling — maar nu werd, vooruit, de bemanning roerig — er was geruisch van beweging.

„Wat was dat?” schreeuwde Laynton opgewonden. „Wie heeft er geschoten?”

„Ik geloof, dat de schoten van dien kant kwamen, kapitein sahib,” antwoordde Gunga onverstoorbaar — en hij wees vooruit.

Met een vloek sprong kapitein Laynton naar de ladder en zwaaide zich omlaag naar het voordek.

Wallen keek Gunga in de oogen.

„Sahib,” zei Gunga zacht, „moet een adder tweemaal steken. Ik heb zitten wachten in de boot, want ik wist, dat we hem vóór waren. Hij zwemt goed, maar hij heeft éénmaal geplast. Het was de Kanaka. Hij zal niet meer zwemmen, sahib.

ZEVENDE HOOFDSTUK

HET RADIO-BERICHT.

Wallen strekte in een zekere blijde verlichting de armen uit, toen hij den volgenden morgen aan dek kwam. Hij had laat en alleen ontbeten, omdat hij laat was gaan slapen — maar hij had goed geslapen, toen hij eenmaal in bed lag.

Het schip deinde in een matige zee, alsof het zich zelf ook opgewekt voelde; en een blik langs den horizon gaf aan zijn zeemansoog de verzekering, dat er een prachtige dag kwam. Een dag, dien hij nu zonder bekommring kon doorbrengen — met haar! Drankhuis-Sam stond niet meer dag en

door Frank L. Packard

nacht voor hem, geheimzinnig dreigend; nu de Kanaka er niet meer was, leefde er op het schip zelf geen bedreiging meer: en hij wist nu alles — en dat precieze, tastbare weten ontdeed het gevaar, dat nog bestond, van zijn ergsten kant; de vrees, die voortkwam uit de onmacht, om zich tegen het geheimzinnige en onbekende te verweren.

Het is waar, die Ram Gulab Singh was er nog; maar die telde voor het oogenblik niet mee. Later, als hij meer met Gunga gepraat had, kwam de rekening van Ram Gulab Singh wel eens aan de beurt; maar nu was het enkel Helen MacKay en Sumatra, en de dagen, die hij daar met haar dacht door te brengen; en hij kon haar nu zijn geschiedenis vertellen in het besef, dat niemand aan boord van de Monleigh door iets bedreigd werd — en haar spreken over datgene, wat hij zoo dikwijls had teruggedrongen van zijn lippen — zijn liefde voor haar. Wat was de hemel wolkeloos en blauw! Wat vulde de zuivere, frissche bries de longen als met een tooverdrank! Het leven was goed!

Hij was blijven staan dicht bij het radio-huisje, en nu hoorde hij daarbinnen een gekraak. Dat verklaarde hem, waarom hij haar niet aan dek had gezien!

„Goeden morgen, juffrouw MacKay!” riep hij vrolijk uit, toen hij snel nader kwam. „Hebt u al iemand om mee te babbelen vanmorgen? Ik...”

Hij stond nu op den drempel van het radio-huisje, en de woorden verstierpen op zijn lippen. Haar oogen, die staarden uit een zeer bleek gezicht, oogen, die in hun diepten een huivering van minachting en afkeer schenen te bevatten, ontmoetten heel even de zijne — toen wendde zij het hoofd af.

En toen werd hij zich bewust, dat hij in den mond van kapitein Laynton's revolver keek en dat Mott, de tweede officier, er ook was.

„We waren net van plan u te laten roepen,” zei Laynton op een onheilspellend fluweeligen toon. „Kom binnen!” En toen Wallen werktuiglijk gehoorzaamd had: „Zoo, mannetje, nu is je spelletje uit, geloof ik! Mooie geschiedenis, die zaken, die je gisteravond aan den wal had! Ze moeten je hebben in Singapore voor dien moord in die zeemanskroeg, en ik heb tegen juffrouw MacKay gezegd, dat ze maar terug moet seinen, dat we je met 't grootste plezier even terug zullen brengen.”

Een paar seconden, verbaasd, overbluft, staarde Wallen van het eene gezicht naar het andere — en toen, met het begrip, kwam er een koele, kalme woede. Het was, zooals Gunga den vorigen avond gezegd had: die duivels van Ram Gulab Singh waren weer aan 't werk.

„Er is een vergissing in 't spel,” zei hij bedaard.

„O ja?” spotte Laynton. „Waarom wou je dan absoluut alleen aan wal in Singapore, en zei je mij, stoom op te houden, dat we direct weg konden komen, als je terug was? En die zoogenaamde werfratten — wat was daarmee? Ze hebben je netjes in de gaten aan den wal, en je moest maar gauw opbiechten. Ik heb net een paar mannetjes op die Indische slang van je afgestuurd, om haar de giftanden uit te trekken, als zij ze heeft, in den vorm van vuurwapenen. Ik weet niet, of je zelf ook wapens hebt opgepikt aan den wal. Mott, kijk even — en geef ze aan mij, als je wat vindt.”

Mott kwam, kwaadaardig grinnikend, naar voren, en onder dekking van de revolver van den kapitein haalde hij Wallen het wapen uit den zak.

„Mooi nummer ben jij!” gromde Laynton, terwijl hij het wegstak.

Wallen's oogen gingen weer naar Helen MacKay. Zij hield het hoofd nog afgewend, en zenuwachtig zat zij met een potlood te tikken op een beschreven stuk papier — waarschijnlijk het bericht, dat zij juist had opgenomen.

„Waar komt die boodschap vandaan?” Wallen vroeg het 't meisje, maar zij deed alsof zij niets hoorde.

„De justitie,” antwoordde Laynton kortaf. „En als je 'n uitvlucht gaat zoeken over dat moordzaakje, zoek er dan nog maar wat anders bij, vervloekte bedrieger! We hebben je nu door! Een groote ezel ben je, om je gisteravond aan den wal voor Wallen te willen uitgeven. Je naam lijkt zeker meer op Johnson dan op Wallen, hè?”

„Johnson? Wat bedoel je?” riep Wallen uit.

„Wat ik zeg!” schreeuwde Laynton. „Wat iedereen in Singapore weet, sinds de Upolo is opgepikt. 't Staat allemaal in dat politiebericht. Er waren drie blanken op de Upolo, hè? Kapitein Mitchell, en Wallen, de eerste stuurman, en Johnson, de tweede. Er zijn aan boord twee lijken van blanken gevonden — de derde is vast en zeker van 't schip afgegaan, want er mankeerde een sloep. Dat was jij natuurlijk. Maar je hebt 't scheepsboek vergeten, jongeman! Dat heeft Wallen bijgehouden, want de dood van den kapitein stond er in; en de laatste aantekening was van een heel andere hand — kan van niemand zijn dan van Johnson.” De oogen van kapitein Laynton gingen half dicht. „Herinner je je die laatste aantekening Johnson? ... Vandaag gestorven S. Wallen, eerste stuurman...”

„O, is 't dat!” riep Wallen uit. Het was hem nu opeens duidelijk. Dus dat hadden ze in de kroeg van Sam bedoeld gisteravond! Daarom hadden ze hem daar ook een bedrieger genoemd! Hij wendde zich naar Helen MacKay. Voor hem was er niemand anders in het kamertje dan zij — en hij wilde, dat zij het begreep. „U gelooft dat niet, is 't wel?” pleitte hij. „U gelooft 't toch niet? Ik herinner het me nu. Ik dacht, dat ik stierf. Ik heb dat zelf geschreven, in een ijlkoorts. Wat zegt het schrift, terwijl ik nauwelijks een pen vast kon houden? U moet, u zult me gelooven!”

Hij strekte de handen naar haar uit, hij boog zich naar haar toe — en dan trok hij zich langzaam weer terug. Kon het gezicht van een vrouw zoo ongenadig hard zijn? Ze gaf hem een kouden, minachtenden blik en liep toen langs hem heen, het dek op.

En Mott lachte hardop.

Bleek tot in zijn lippen viel Wallen op den man aan, maar Laynton was oogenblikkelijk tusschen hen beiden.

„Geen kunsten!” snauwde hij. „Mott, doe die deur dicht. En jij, Wallen, of hoe je jezelf wenscht te noemen, je gaat zitten!” Hij nam zijn vorige plaats weer in, en speelde schijnbaar achteloos met de revolver. „Ik heb hier orders,” hij wees naar de radio-tafel, „om je in ijzers te slaan en je terug te brengen naar Singapore, en ik heb ze geantwoord, dat ik 't doen zou, maar,” hij begon te grinniken en liet de revolver in zijn zak glijden, „ik doe 't niet!”

Wallen schoot recht overeind op zijn stoel.

„Dus u gelooft me?” vroeg hij vlug.

„Hou daar nou maar mee op!” beval kapitein Laynton dreigend, opeens weer denzelfden toon aanslaande als tevoren. „Als je verstandig wilt zijn, laat die bluf dan verder achterwege. Ik weet blikslagers goed, waarom je voor Wallen wilt figureeren. Die moord in Singapore laat me steenkoud, daar heb ik niets mee te maken. Maar toen de jonge Wallen op de Upolo stierf, heb je een geheim van hem gehoord, en daar wil ik 't mijne van hebben. Je zag je kans schoon, om van Pobi weg te komen, toen Mott of 't meisje, in ieder geval een van beiden, je de woorden in je mond gaven, door te vertellen, dat ze naar Wallen zochten; en later, toen ik je baas over 't schip liet, bleef je er bij, en je was wel een idioot geweest, als je 't niet gedaan had. Nu moet je eieren voor je geld kiezen: wij willen onze portie hebben, de rest laat ons koud. Als we die hebben, zullen we je aan land zetten waar je wilt.”

Wallen keek eerst kapitein Laynton aan, toen Mott, die knorrig stond te loeren, en toen kapitein Laynton weer.

„Ik geloof dat jullie gek zijn!” viel hij opeens uit „of ik ben 't!”

„O nee,” antwoordde kapitein Laynton luchtig. „Geen van beiden! Je wilt niet toegeven, omdat je denkt, dat er nog een kansje is, de kluit alleen te houden — anders niets. Denk maar niet, dat ik in 't wilde los praat. Van 't oogenblik af, dat mijn kast gehuurd werd, hebben we begrepen, dat er heel wat meer achter zat, dan het zoogenaamde zoeken naar een zoontje. En nu weten we het zeker! Ik zal je mee naar mijn kajuit nemen, dan zal ik je in een wip laten zien waarom. Maar om je te laten zien, dat we 't meenen, mag je eerst een beetje in mijn kaart kijken. We hebben niets gezegd, voordat de oude Wallen dood was, want hij mocht zoeken wat hij wou, hij moest ons er in ieder geval ook naar toe brengen, is 't niet zoo? Toen is hij uitgestapt, en we hebben in zijn papieren niets gevonden, waar we wat aan hadden — behalve dat geld, en dat heb ik je gegeven om je vertrouwen te winnen, misschien snap je me. Maar we dachten, dat de zoon ook wel weten zou wat hij wist, dus nu begrijp je misschien, waarom we de route van de Upolo af begonnen te gaan. We hebben gebloft

— we hebben jou gevonden. Toen we nog dachten, dat je de zoon was, hebben we je je zin gegeven, net als we den ouden heer gedaan hebben, en we hebben niets willen forceeren, want,” hij grinnikte kwaadaardig, „we zijn geduldige menschen. Maar nu ik weet, dat we van 't zelfde slag zijn, doe ik dat spelletje niet meer, knaap. We hadden al bewijs genoeg, dat er ergens schatten lagen, die vroegen om opgeraapt te worden, maar we kregen 't nog meer, toen we zagen, dat jij 't de moeite waard vond 't zelf verder te probeeren, en je voor den jongen Wallen uit te geven. Nu slaan we spijkers met koppen, hè? Nou — we weten, dat je met den jongen Wallen op de Upolo geweest bent, en nu willen we weten, wat hij je verteld heeft, voordat hij er uitkneep. Als je daarmee over de brug komt, zijn we verder maats; als je 't niet doet, mocht je willen, dat je in handen van de justitie in Singapore gevallen was voor die keelafsnijderij, inplaats van in de mijne! Da's duidelijk gesproken hè? Nou, wat zeg je?”

„Ik zeg, dat ik Wallen ben,” zei Wallen stellig.

„Dat ik geen moord begaan heb in Singapore, en dat die geschiedenis van die schatten pure verbeelding is.”

Kapitein Laynton lachte.

„Ezels moeten eerst ransel hebben,” zei hij veelbeteekend, „dan loopen ze wel. Maar zoover zijn we nog niet. Kom maar eens mee naar mijn kajuit.”

Wallen stond op, en op een teeken van Laynton volgde hij den tweeden officier. Zijn geest was als het middelpunt van een draaikolk van gedachten en gevoelens, die hem versuften. Het bleek een ongeluk te zijn, dat hij in zijn koorts zijn eigen dood had genoteerd in het journaal van de Upolo — en dat hij vergeten had, een aantekening te maken over Johnson! Wie zou hem gelooven, hier onder vreemden, terwijl niemand voor zijn identiteit kon getuigen? Die blik van Helen MacKay! Waarom zou zij hem gelooven? Het zou onder de gegeven omstandigheden wel een wonder zijn, als zij 't gedaan had! De beschuldiging van moord op Drankhuis-Sam... wat kon hij daartegen inbrengen? Alles en alles hielp de keten van aanwijzingen vormen, waarop die gedachte aan schatzoekerij bij kapitein Laynton steunde, zoodat hij er niet meer van af te brengen was — klaarblijkelijk had de Kanaka zijn werk maar al te goed gedaan!

Ze gingen de kapiteinshut binnen, Laynton spreidde een kaart uit op de tafel en zette er den wijsvinger op.

„Bekend?” knorde hij.

Wallen boog zich voorover.

„Ja zeker,” antwoordde hij verwonderd. „Dat is de noordkust van Arroë, waar MacKnight woont — waar ik aan land gebracht ben, toen ik was opgepikt.”

Kapitein Laynton liet een snorkend geluid hooren, nam een passer, en wees met overdreven nauwkeurigheid een positie op de kaart aan.

„Een beetje naar 't noorden tusschen die eilanden!” snauwde hij. „Je snapt me zeker wel?”

Wallen schudde het hoofd.

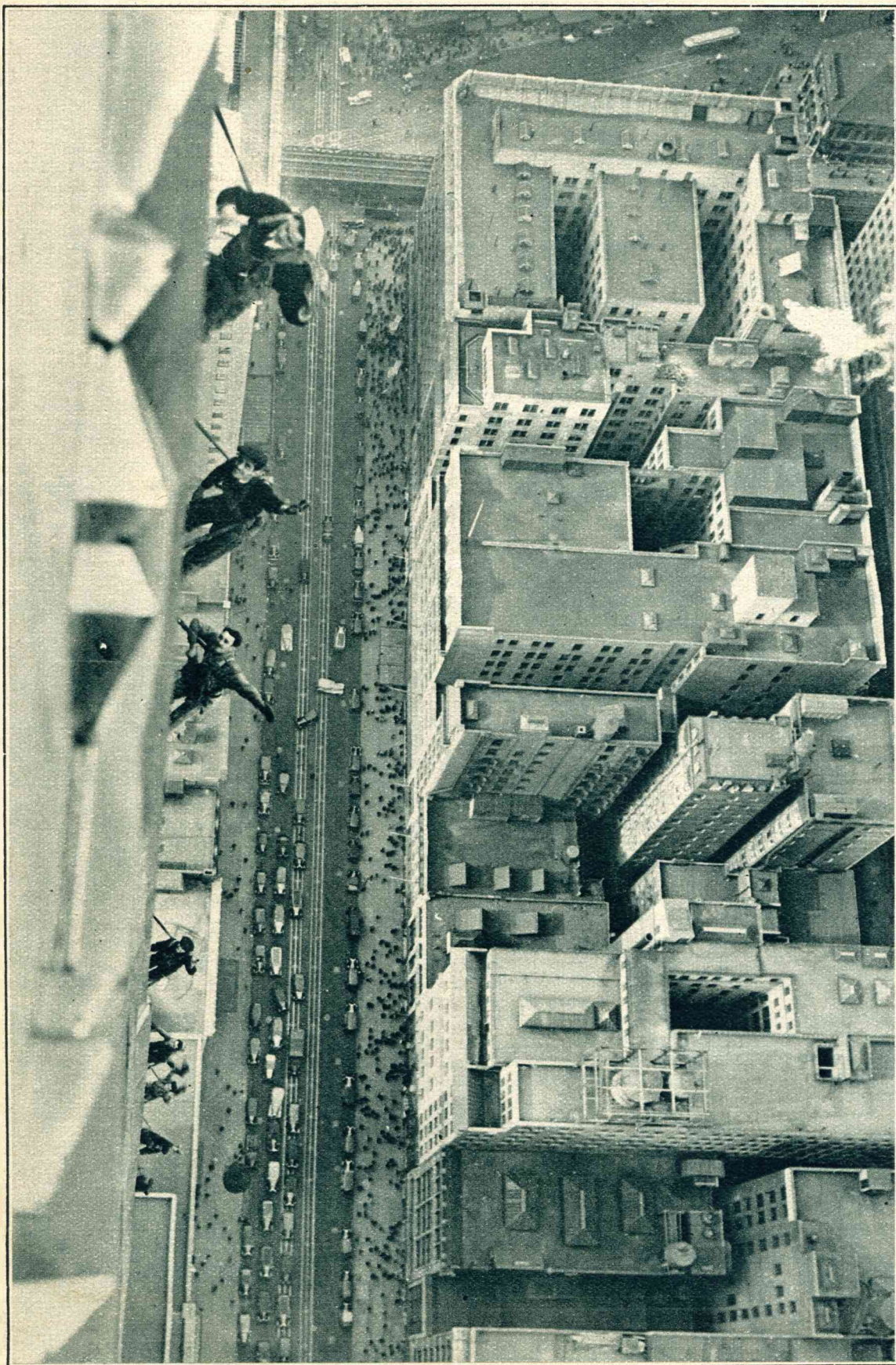
„O niet?” schraapte de stem van den kapitein. „Wat zeg je daar dan van?” Hij nam een stuk papier uit zijn zak en streek het boven op de kaart glad. „Dat klopt, is 't niet? Dat heb je uit je zak laten vallen. Ik had toentertijd een Kanaka aan boord, die heeft 't opgeraapt en bij me gebracht.” Hij keek Wallen met een leelijk lachje aan. „Nu heb ik dien Kanaka niet meer. Hij is verdwenen. Dat is allemachtig raar — en die schoten gister nacht ook, vind je ook niet? Dacht je soms, dat ik gek was? Dacht je, dat ik er niet op zou durven zweren, dat die Indiër met z'n houten gezicht, dien je mee aan boord hebt gebracht, op hem geschoten heeft? Maar toen dacht ik nog, dat je Wallen was, en toen wou ik je je handen nog vrij laten. 't Is allemaal zoo helder als pompwater. De echte jonge Wallen had de lucht gekregen van die schatten, en hij kreeg de lengte en breedte te pakken, en hij bracht z'n vader op de hoogte — en die huurde mij, om de Upolo op te zoeken en zijn zoon te halen, dan konden ze op den buit afgaan. En toen de jonge Wallen met z'n teenen omhoog lag heeft ie jou wijs gemaakt, daarom had jij dat papier, en de oude heer niet; nou, en hier is de lengte en breedte op de kaart, en ik geloof, dat we een aardig eindje op streek zijn — er mankeeren alleen nog maar een paar details, als we er zijn, en die wil ik van jou hebben. Nou?”

Het duurde even voor Wallen sprak. De positie, op dat papier aangeduid, kwam volgens het verhaal van Gunga regelrecht van Ram Gulab Singh. Er lagen veel eilandjes rondom den post van MacKnight, en daar scheen het hol van Ram Gulab Singh bij te zijn. Vreemd, dat hij al die weken ziek had gelegen, bijna voor de deur van dien duivel!

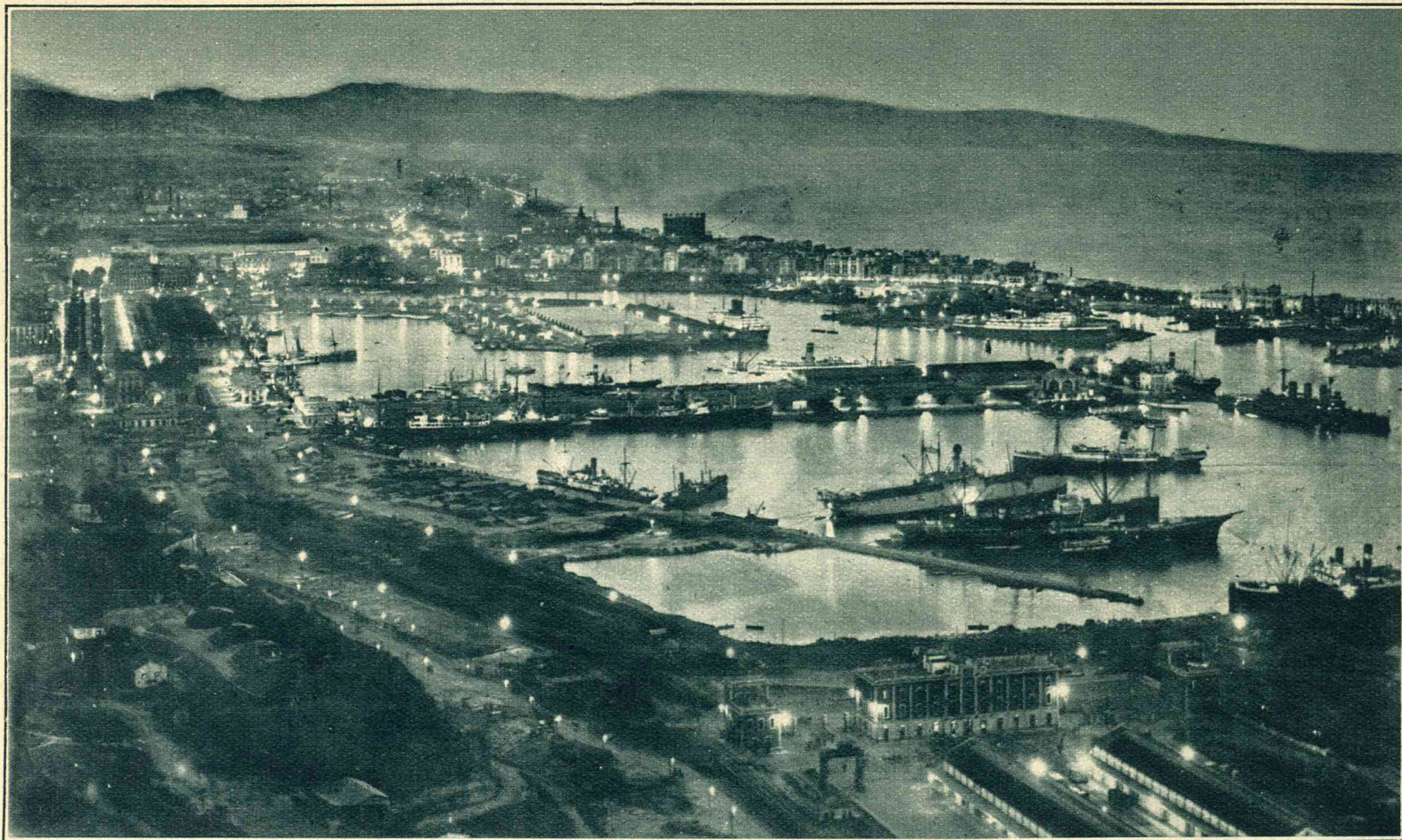
„Bedoelt u,” vroeg hij opeens, „dat u daar heen wou gaan?”

„Dacht jij soms wat anders?” vroeg Laynton bijtend.

„Dan waarschuw ik u,” zei Wallen ernstig, „dat u 't hoofd van iedereen hier aan boord in een strop steekt. Als u de heele waarheid weten wilt, 't zit zoo: jaren geleden heeft mijn vader moeilijkheden gehad met een inlandschen rooverhoofdman, die Ram Gulab Singh heet. Die is nog altijd de chef van alle zeeroovers in deze wateren. De man heeft wraak gezworen, en die haat is nog steeds niet ge-

Gefelloeristen.

De haven van Genua bij nacht.

bluscht. Mijn vader heeft u gehoord, om mij te redden uit een complot, dat Ram Gulab Singh gesmeed had, om mij op de Upolo te vermoorden, want de Upolo moest een heelen tijd tusschen de eilanden kruisen, heelemaal buiten verband, dus er was geen andere kans om me te bereiken. En er is hier aan boord geen ongeluk gebeurd, toen mijn vader stierf — die Kanaka, die volgens uw zeggen verdwenen is, heeft hem vermoord. En diezelfde Kanaka heeft dat sprookje over die schatten in de wereld gebracht, omdat hij in dienst stond van Ram Gulab Singh. En het was de bedoeling, om met dat papier, dat hij u gegeven heeft, het schip met mijn vader er op in de klauwen van zijn chef te spelen, als 't hem niet lukte, mijn vader zelf van kant te maken. Dat is hem wel gelukt, maar hij heeft toch het papier gegeven, met hetzelfde doel, behalve natuurlijk, dat ik toen mijns vaders plaats had ingenomen."

Er was een ongelovig lachje op de gezichten der twee mannen.

"Dat klinkt precies zoo echt, als dat je je eigen dood in 't logboek geschreven hebt!" merkte Laynton hatelijk grijnzend op. „Je hebt natuurlijk liever niet, dat wij daarheen gaan, hè? Goed, dank je wel voor de waarschuwing. Maar je hoeft je over ons niet bezorgd te maken, al doet 't je goeie hart eer aan. We zijn hier aan boord niet bang voor 'n klein beetje. Als er kans is op een vechtpartijtje, vinden ze 't niet eens naar. Heb je de lui wel eens goed aangekeken?"

Er kwam een wilde woede over Wallen.

"'t Is een echte troep sluipmoordenaars, zoo te zien," antwoordde hij.

"Dat heb je mis," zei de kapitein met kwaad-aardige kalmte. „Je hebt ze vast niet goed aangekeken, ze waardeert ze tenminste maar half. Dui-vels zijn engelen bij hen vergeleken; en er is er niet één bij, of ik heb hem al aardig wat jaartjes aan boord — en dat is meteen een bewijs, dat je verhaaltje over dien Kanaka en je vriend Ram-hoe-heet-ie-ook-weer, óók gelogen is. Je hebt waarschijnlijk nog nooit van de Monleigh gehoord, want we hebben hier zoo'n soort bijgeloof, dat 't ongeluk brengt, als je lang denzelfden naam houdt. Als we lading meenemen is 't alleen, omdat 't zoo'n slechte tijd is — allemachtig weinig te halen — maar de mannen hebben een voorkeur voor privé parelbedden, of als 't zoo uitkomt handel in opium, en ze hebben voor de variatie ook wel eens 'n keer 'n dorpje geplunderd. We hebben onder een soort deugdzaam zelfbedwang geleefd, meneer Dinges,

uit respect voor wie we dachten dat je was, en ik kon zien, dat mijn mannen er onder te lijden hadden; maar je zult van nu af wel 'n beter idee van ze krijgen, en tegen den tijd dat we weer op Arroe zijn, zal ik je niet eens meer hoeven te vertellen, wat je te wachten staat, als je niet met ons één lijn wilt trekken." Hij keerde zich plotseling om en gaf het stukje papier aan den tweeden officier. „Mott, maak dat je weg komt, en maak dien koers — we hebben voorloopig genoeg rondgetoerd!"

Toen eerst werd de volle ernst van den toestand Wallen duidelijk.

„Wacht even!" riep hij heesch. „Wat ik je verteld heb, is de waarheid. Maar als je met alle geweld je ongeluk tegemoet wilt hollen, laat dan eerst juffrouw MacKay van boord — zet haar tenminste hier of daar aan wal!"

Het was Mott, die antwoordde.

„Kun je nèt denken," zei hij gluiperig. „Ik zal wel op die meid passen."

Er was iets in de oogen en in de stem van den kerel, dat Wallen het bloed in de slapen joeg — en toen het terugweek, bleef zijn gezicht doodsbleek.

„Mott," fluisterde hij op een eigenaardigen toon, „zoowaar als ik leef, ik zal..."

„Je houdt je bek, Mott," kwam kapitein Laynton er met 'n luchtig lachje tusschen, „anders krijgt die werfratten-kampioen zoo'n gek idee van de discipline hier aan boord." Hij keerde zich om naar Wallen. „Die jongedame moet 't er maar op wagen," verklaarde hij grof. „We gaan niet hier of daar aanleggen, al wou je 't nog zoo graag — we zijn veel te erg op je gezelschap gebrand, om je de kans te geven er vandoor te trekken. Schiet nou op, Mott, — neem dien koers, en zeg tegen den machinist, dat hij er een schepje oplegt."

Zonder te vragen tracteerde Mott zichzelf uit de flesch, die op de tafel stond, kneep over den rand van zijn glas heen de oogen dicht tegen Wallen, en verliet met een sarrend lachje de kajuit.

Een paar seconden bleef Wallen kapitein Laynton zwiingend aan staan kijken — toen kwamen de woorden los in een hartstochtelijken stortvloed.

„Je bent gek!" riep hij. „Je gaat je eigen dood tegemoet — en je sleept iedereen hier aan boord mee 't ongeluk in! Die Ram Gulab Singh moet de een of andere verbinding met Singapore hebben — per radio misschien, of anders, al is 't maar met een schip, want u kunt niet meer dan tien of elf knopen maken, en iedere boot, die een beetje snelheid heeft, doet 't minstens tweemaal zoo vlug. Ik

zeg u nog eens, u loopt in een val, waar u nooit meer levend uitkomt. En er bestaan geen schatten, en ze hebben nooit bestaan, behalve in jullie verbeelding."

„O nee?" zei kapitein Laynton zacht. „We zullen zien!"

Wallen stond een oogenblik verslagen. Er was een zekere botte ironie in de gelijkmoedigheid, waarmee de ander zijn eigen onheil uitlokte.

„Wat wou u met me doen?" vroeg hij kort.

„Niemandal!" zei Laynton luchtig. „We doen niets, voordat we daar zijn — je zult alleen de kans krijgen, om 't echte leven aan boord van dit schip te zien, dan kun je je eigen conclusie trekken, of je spreken wilt of niet."

„En dan?" vroeg Wallen rustig.

„Ja, dan," zei kapitein Laynton peinzend. „Als je tegen dien tijd je kaarten niet op tafel hebt gelegd, neem ik eerst die vijfduizend dollar terug, en ik laat je eens goed kennis maken met de karwats; en als dat niet helpt, geef ik je aan de matrozen, met dien Indischen kameraad van je —, dan kunnen ze met je afrekenen voor den moord op den Kanaka."

„Je bent gek!" zei Wallen nog eens.

„En natuurlijk," voegde Laynton er bij, met zorg een glas vol rum schenkende, „als je 't ons ondertusschen lastig maakt, weet ik nog niet, wat er gebeurt."

Met een strak gezicht ging Wallen langzaam naar de deur.

Kapitein Laynton hief zijn glas op.

„Op de prettige reis naar Arroe, meneer Wallen!" zei hij — en hij lachte, terwijl hij den drank door zijn keel goot.

ACHTSTE HOOFDSTUK

RUGGEN TEGEN DEN MUUR.

Eén — twee — drie — vier" — Wallen telde de slagen.

Vier glazen! Zes uur. Achteruit, in een wonderbaren gloed van roode en rosse wolken, daalde de zon; vooruit, laag aan den horizon, maar snel verbreedend, als een lijn, met potlood getrokken op het gladde vlak der zee, werd land zichtbaar — de kustlijn van Arroe! En verweg naar stuurboord, als kleine stipjes, kon hij een groep eilanden onderscheiden.

Vier glazen! Met saamgenepen lippen leunde Wallen op het slopendek tegen de reeling, aan stuurboord, iets vóór de deur van de rookkamer. Vier glazen

(Wordt voortgezet)

Achter deze man is het mooie in zicht.

Staande Eten

De Reguliersbreestraat is, naar mijn gevoel, geen straat, waar men „als Amsterdammer zijnde” van kan houden. Zij vormt den toegang tot het schreeuwerige Rembrandtsplein, dat wanhopige pogingen aanwendt om op de Londensche Piccadilly te gelijken, en mist het ingetogen karakter van de Kalverstraat en de huiselijkheid van de Nieuwendijk. In de Reguliersbreestraat verheffen zich de twee torens van Tuschinski, deze gesuikerde paascheieren der Nederlandsche architectuur, welke zoo grondig het stadsbeeld bederven, terwijl de gevel van dit illustre gebouw geleend schijnt van de Tweede Kamer van een negerrepubliek. De overige café's, theaters en winkels munten ook al niet uit door bijzondere schoonheid.

Wanneer in mijn hart dus tóch nog een kleine genegenheid voor deze straat, waardoor lijn elf zich amechtig tingelend een weg baant, verborgen is, dan is dat het geval, dank zij de „otemetiek”, dit onvolprezen milieu voor allen, die de psyche van den Amsterdammer aan een nauwkeuriger onderzoek dan gewoonlijk wenschen te onderwerpen.

In het buitenland, in de groote steden, vindt men dergelijke gelegenheden overvloedig. Men treft er altijd haastige menschen aan; beurslieden, die een broodje wegspoelen met drie groote slokken gloeiende koffie, en onderwijl nog gelegenheid vinden hun lippen koersen te laten prevelen, — kamerleden, die over een

kwartier moeten redeneeren en hier nog even een zenuwbedarend glas port komen tappen, — winkelmisjes, die een boodschap zijn gaan doen en met gejaagde oogen naar buiten kijken of de patroon niet toevallig voorbijkomt, — jonge advocaten, die trappend van ongeduld een hapje naar binnen werken, — immers het recht moet op tijd zijn loop hebben

en de gerechtigheid kan niet wachten — bankbeambten, die een groote som geld in den binnenzak dragen en nu, gauw, gauw van hun klein inkomen nog een kop chocolade komen drinken, schoolkinderen, die een geldstuk van huis meekregen, omdat moeder te laat op was, — kortom, allerhande soorten menschen en van allerlei

leeftijd, — maar allemaal schijnen ze haast te hebben.

En hierin zit nu het merkwaardige verschil tusschen een buitenlandsche en een Amsterdamsche automatique.

Hoewel het tempo van onze hoofdstad zeker hooger is dan van alle andere plaatsen in Nederland, heeft de Amsterdammer toch eigenschappen, die hem verhinderen ooit zoo „beschäftigt” als een Duitscher of zoo „pressé” als een Fransman te worden. Hij heeft een natuur, die tot nadenken geneigd is; (en het is een genie, die gezegd heeft, dat denkende menschen geen groote activiteit ontwikkelen.) Voeg daarbij de schier slaafsche berustendheid van den hoofdstedeling, de gemakkelijkheid, waarmede hij zich schikt in het lot en ook in het noodlot, zijn groote afhankelijkheid aan de spreuk: „Komen we er vandaag niet, dan komen we er morgen”, zijn diepe minachting voor geagiteerde lieden, een verachting welke hem er zelfs toe brengt den gehaasten medeburger medelijdend na te kijken, — en ge zult begrijpen, dat ge in de automatique in de Reguliersbreestraat, het eenige exemplaar, dat Amsterdam rijk is, geen lieden zult aantreffen, die in vliegende haast iets naar binnen werken.

Neen, met zekere plechtigheid betreedt onze Amsterdammer dit blinkende eettempeltje. De vergenoegdheid straalt hem van zijn gezicht, — want eten, dat is iets, waarbij het pas van belang is om waar voor je geld te krijgen. Hij begint dus met eerst de aanwezigen aan te staren, om, met behulp van den graad van intens genieten, op hun gelaat weerspiegeld, te kunnen besluiten, wat hij nemen zal. Vele kaken ziet hij als zuigstangen in regelmatig tempo heen en weer bewegen, hij ziet oogen, die in het Niet turen, zoo vervuld is de eter van zijn genotvolle bezigheid, hij ziet lippen, rood van bloed of van rouge, zich stulpen om koppen met koffie, hij hoort het zachte slurpen,

en gevoelig als de Amsterdammer is, dit herinnert hem aan de schelp, die hij als kind tegen zijn oor hield en waarin je de zee hoorde ruischen. Nu nadert de Amsterdammer de juffrouw aan de cassa. Bliksemsnel toovert zij eenige penningen te voorschijn en vóór de Amsterdammer ze heeft kunnen opnemen, heeft ze al drie nieuwe klanten geholpen. Het zou onvriendelijk zijn om te zeggen, dat zij „zóó maar” penningen geeft. Zij toovert ze te voorschijn, zij goochelt ze uit de stratosfeer, misschien vallen ze ook uit heur haren, wellicht spuwt ze penningen, het is niet te controleren — het gaat te snel, het gaat on-Amsterdamsch vlug.

De juffrouw, die met penningen goochelt.

Automatisch eten.

Als nu eenmaal een of meerdere penningen in de hand kleven, dan komt een nieuw genot. Het uitzoeken. „Wat zal ik nemen? Een broodje met ham? Een broodje met kaas? Nee, laat ik liever eerst iets drinken. Koffie? 'k Heb eigenlijk wel trek in port. Melk is gezonder.” (Al deze overwegingen spiegelen zich op het kinderlijke gelaat van den hoofdstedeling af). Men behoeft nog niets tegen kellners te hebben om het aangenaam te vinden hier nu eens niet twee scherpe oogen op u te voelen rusten, die seinen: „Zoek iets uit, gauw, en niet te goedkoop, hoor.” Daar hebben we hier geen last van; en met een verfijnde langzaamheid schrijdt de Amsterdammer op een, laat ons zeggen, taartpunt toe. Hij werpt zijn penning in de gleuf, „klik” zegt de schotel, en een poëtisch stuk zoetheit heeft hij maar voor het grijpen. Het zou overigens wel zoo aardig zijn, als de heele schotel, waarop de punten in afzonderlijke vakjes, en stergewijs, verdeeld liggen, als waanzinnig begon rond te draaien, gelijk een roulettebord; dat zou de spanning veel verhoogen.

Goed, dus. Hij heeft zijn stuk taart. Nu bemerkt de Amsterdam-

Hoe hap ik netjes?

mer, dat het nog niet zoo eenvoudig is om staande te eten. Een groote hap is ongemanierd, heeft men hem geleerd, — maar bij een kleine hap is er gevaar voor kruimelen. Een middelmatig-groote hap moet dus tot stand komen. Hij hapt, en de slagroom zit om zijn kin. Dat kan zelfs iemand, die op film-avond-

partijen rondloopt overkomen. Dus geen reden om zenuwachtig te worden. Het vereischt eerder eenig overleg en veel koelbloedigheid om je zakdoek op te diepen, je mond te reinigen, en inmiddels met

de andere hand je tractatie in evenwicht te houden. Dit geschied, kan hij zijn aandacht besteden aan de omstanders. Merkwaardig hoe weinig menschen stil kunnen staan. Waarom de Nederlander zoo het land heeft aan het „in de houding staan”, kan men hier rustig bestudeeren. Neen, wij zijn geen pink-op-de-naad-van-de-broek-volk, maar een in-één-knie-doorgezakke-natie. Wat men in de automatique ook eet of drinkt, men staat er bij als een revolutionnair op de plaats rust. Zelfs hij, die in zijn glaasje het dunne straaltje vocht laat loopen, beziet dit gebeuren, doorgeleund op één schoen, maat 42.

Maar wij hebben toch ook uitstekende eigenschappen. Wij, vooral de Amsterdammers, hebben oog voor het pittoresque, voor het schilderachtige.

Het zou mij niet verwonderen als iemand hier moeilijk weg kon komen, tengevolge van 't uitzicht. Niet 't gezicht in de Reguliersbreestraat, waar het drukke verkeer is, gelijk men dat overal elders

Ook komen er intelligente menschen in de automatique.

kan aantreffen. Maar door de groote achterrauit van de automatique ziet de bezoeker hier een brokje stedschoon, dat uniek is in Europa. De zon schijnt op den Binnen-Amstel en 't Rokin, onze oude torens streven sierlijk en sterk naar de blauwe luchten, zacht wiegen de schaduwen op de wijnkelders van „L'Europe” — waar ter wereld is zooveel schoons bijeen?

Geneugten aaneengerijd.

»Fijne bonbons hoeven niet duur te zijn!

Vroeger waren ze niet te betalen, en nu... Vanta Bonbons voor veertig cent per ons... Van Houten kent onzen smaak, want die verandert niets, al zijn de tijden nog zoo slecht! Zóó fijn en zuiver, en dan nog in

doosjes van 2 en 3 ons voor denzelfden prijs als los... mè't zoo'n schitterende foto voor het filmalbum! Het moet wel waar zijn, wat de mensen zeggen, dat dit komt door de moderne fabricagemethoden.«

VANTA BONBONS VEERTIG CENT PER ONS
Charlotte 35 ct p. ons ; Nibbo 30 ct p. ons ; Wesopa 25 ct p. ons.

Van Houten's BONBONS

Sell More

KON NIET SLAPEN OF ETEN

Gebroken door haar man's dood.

Toen het verdriet haar trof, werd de gezondheid van deze vrouw geknakt. Alles wees er op, dat zij spoedig geestelijk en lichamelijk een wrak zou worden. Toch, in nog geen twee maanden, heeft zij haar gezondheid en energie weer terug gekregen. Hoe zij deze verandering teweegbracht, beschrijft zij hieronder zelf:

„Na den dood van mijn man, nu eenige maanden geleden, ging mijn gezondheid hard achteruit. Ik had vreeselijke vlagen van neerslachtigheid en het was me onmogelijk te eten of te slapen. Ook leed ik aan reumatiek. Toen besloot ik Kruschen Salts te probeeren en nu heb ik de „kleine, dagelijksche dosis“ bijna twee maanden lang genomen. In dien tijd is mijn gezondheid flink vooruit gegaan en de reumatiek is absoluut verdwenen. Ik ben nu veel vroolijker en eet en slaap ook beter.“

giften, die langzaam en zeker den geest versuffen, de energie smoren, de zenuwen ondermijnen en de algeheele geestkracht doodden.

Kruschen Salts nu maakt hardlijvigheid ten eenen male onmogelijk, Kruschen zorgt dat lever en nieren op natuurlijke wijze hun functie vervullen; zij verwijderen zacht - maar zeker - werkend, alle giftige afvalproducten en verzekeren zoodoende een zuiveren bloedsomloop. En daarom zult u, als u regelmatig Kruschen Salts gebruikt, nooit weten wat neerslachtigheid beteekent, en evenmin last hebben van „zenuwen“ of moedeloosheid.

Kruschen Salts

De meest voorkomende oorzaak van neerslachtigheid is hoofdzakelijk constipatie - een verzwegen klacht - omdat de lijder zich er zelden van bewust is. Maar dat beteekent een gestadige ophooping van lichaams-

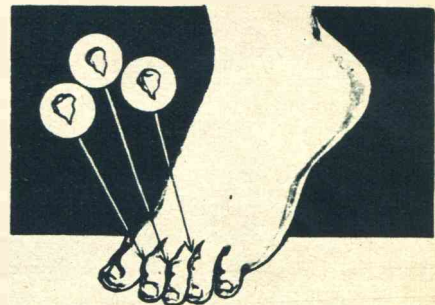
is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam - C.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

EKSTEROOGEN VALLEN UIT

na dit melkachtige zuurstofbad

Men mag nooit een eksteroog uitsnijden. Dit is gevaarlijk. Om ze pijnloos en zonder gevaar te verwijderen moet gij Saltrates Rodell in het water oplossen totdat het als melk uitziet. Als gij uw voeten in dit melkachtige bad doet, worden de eksteroogen week, zoodat gij ze met wortel en al volkomen pijnloos kunt verwijderen. Zwellingen verdwijnen en een schoen die een heel nummer kleiner is, zal passend voor u zijn. Gij kunt den heelen dag loopen en den heelen nacht makkelijk doordansen.

Saltrates Rodell wordt aanbevolen en is voor een gering bedrag in alle Apotheken, Drogisterijen en Parf. zaken verkrijgbaar

Vrouwenhanden

blijven ondanks alle huishoudelijke arbeid gaaf, zacht en blank door

PUROL

✓ Eamon De Valera, de onverzoonlijke leider der extremistische Sinn Fein Partij in Ierland heeft bij de jongste verkiezingen de overwinning behaald en is tot minister-president benoemd.

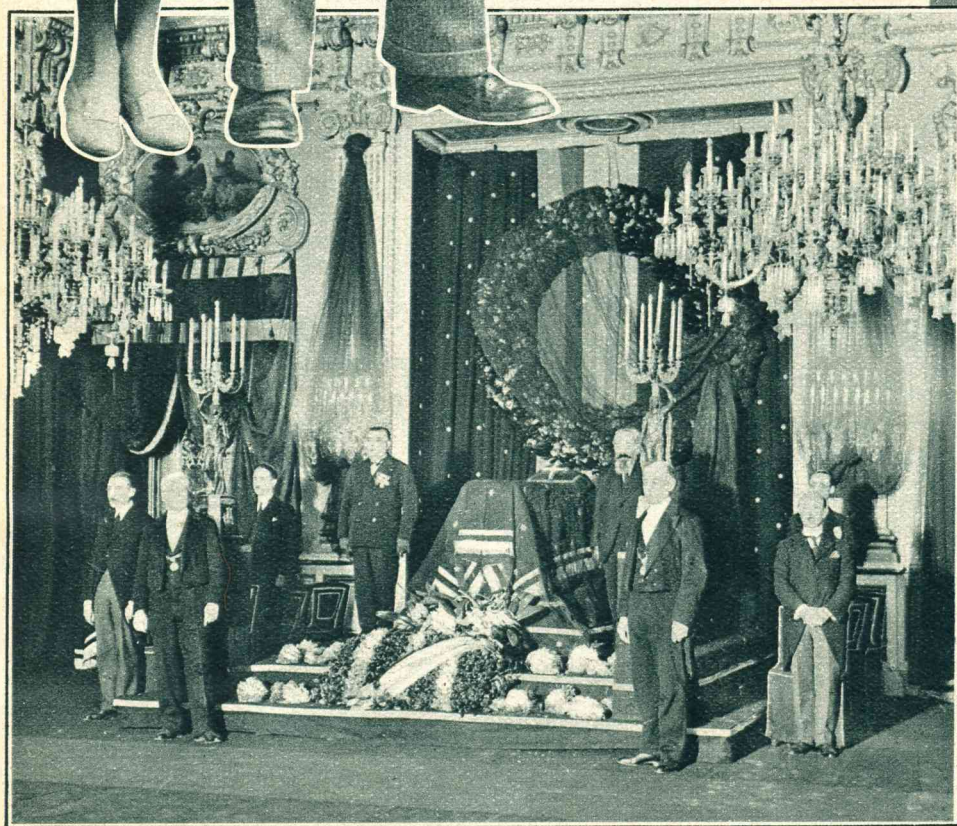
Van den jongen Charles Lindbergh, den beroemdsten baby ter wereld, werd eenigen tijd geleden een foto genomen, terwijl hij zat op de knie van zijn overgrootmoeder, mevrouw Cutter. Staande links, mevrouw Dwight Morrow, zijn grootmoeder, en rechts mevr. Lindbergh, de echtgenoot van den vlieger en beklagenswaardige moeder.

NIEUWS UIT HET

← Te Londen werd zonder eenige uiterlijke plechtigheid het huwelijk voltrokken tusschen Prins Lennart van Zweden en mej. Karin Nissvandt.

BUITENLAND

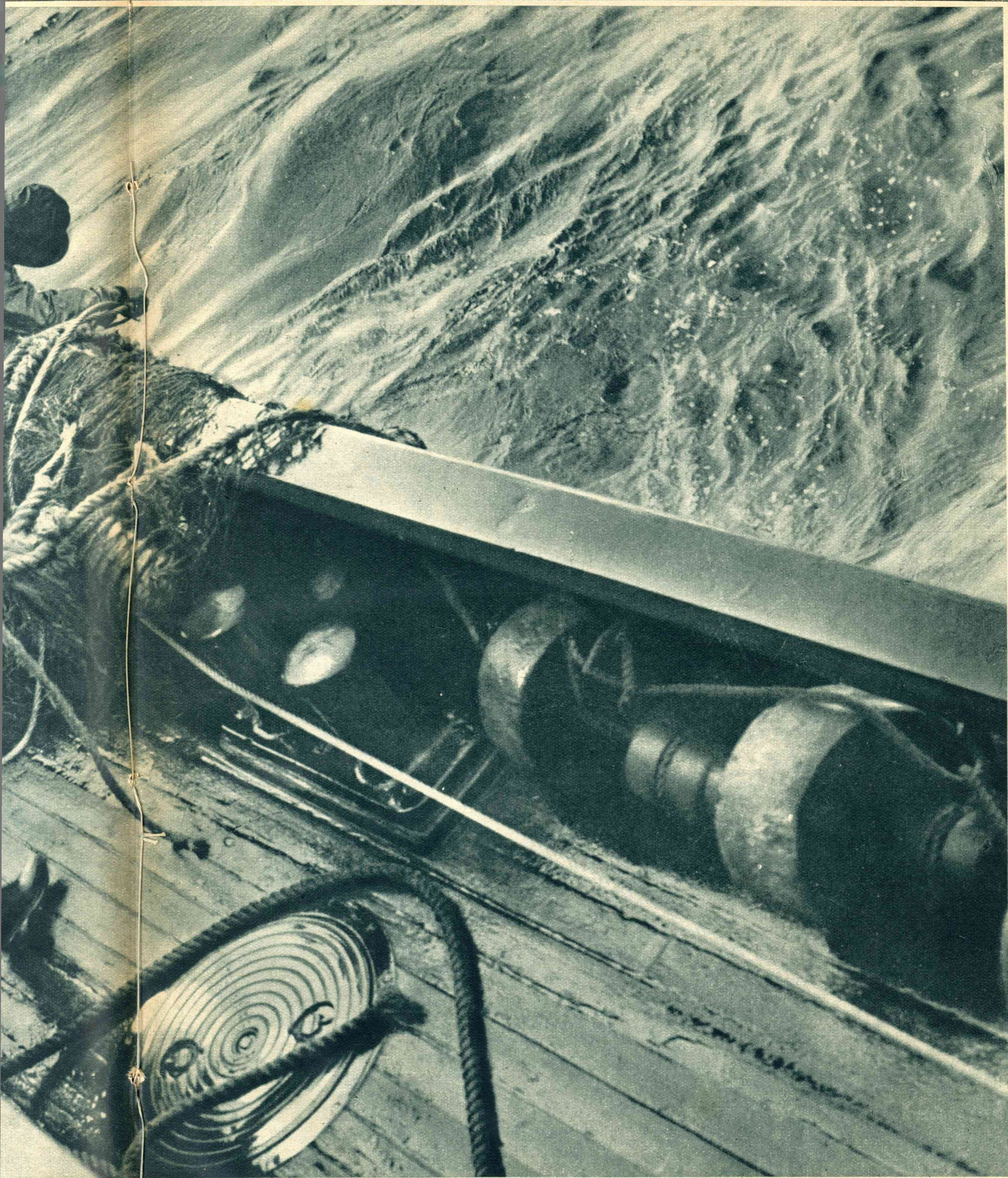
De begrafenis van oud-minister Aristide Briand heeft te Parijs met groote plechtigheid plaats gevonden. Het stoffelijk overschot van den staatsman stond opgebaard in den Salon d'Horloge, de zaal in het ministerie van Buitenlandsche Zaken waar het Kelloggspact is geteekend. Oud-strijders normden een cercwacht.

De rouwstoet in het centrum van Parijs, op de Place de la Concorde.

DE VISCH WORDT DUU

ORDT DUUR BETAALD....

VROUWENLEVEN

Sportkleeding - Namiddagkleeding

Nieuwe mantels

Het eenvoudige sportgenre wordt door de mode zeer bevoorrecht. Misschien is een, vaak min of meer gedwongen, zucht naar vereenvoudiging bij velen er de oorzaak van, dat de mode-ontwerpers zooveel aandacht geven aan de zoogenaamde sportmodellen, welke echter ook gaarne worden gedragen door haar die nooit aan sport doen.

Zoo zijn er fraaie japonnen van diagonale stoffen, waarvan de strepen schuin tegenover elkaar gezet werden op 'n middenstuk van dwarse strepen. Ook platte plooiën en knoopengarneeringen worden veel aangebracht; in schuine lijn wordt vaak de rok op de taille aangezet en verwijdt zich de rok naar onderen toe, terwijl 'n vest, 'n paar revers of 'n halsafwerking met strikken in afstekende tint het geheel opfleurt.

Bij de mantelcostuums zijn de mantels kort en glad van lijnen. Sommige modellen hebben 'n ingenaaid zijden vest, dat 'n goede handbreed korter dan de mantel van voren te zien komt onder de ceintuur die de eenige sluiting vormt en waarbij 'n bijzonder fraaie gesp het geheel distinctie geven kan. De fleurige noot kan ook worden aangebracht

Donkerblauw sport-ensemble met garneering blau, rood en witte strepen en glinsterende knopen.

Namiddagjapon van zwart crêpe de chine met garneering van fijn handwerk en wit crêpe georgette.

door 'n lange das, die ter hoogte van de buste tot 'n strik wordt samengeknoopt.

Bij de ensembles van japon met manteltje hebben sommige mantels half lange mouwen, eenigszins wijd vallend over de lange gladde mouwen van de bijbehorende japon; ook ziet men het omgekeerde: 'n mantel met lange mouwen over de half lange mouwen der japon. Soms ook wordt de korte mantel vervangen door 'n kleine pèlerine, 'n sierlijke rond geknipte schouderbedekking, vaak gecombineerd met 'n das waarvan de lange einden al dan niet om den hals worden geslagen.

Bij het sierlijke ensemble van onze eerste afbeelding in donkerblauwe wollen stof zijn japon en mantel gegarneerd met strepen in rood, wit en blau, terwijl glinsterende knopen en 'n uitgeschulpt wit kraagje mede bijdragen tot de fleurigheid van het geheel.

Voor den namiddag worden de japonnen iets bewerkelijker, en het materiaal ervoor is meestal van kostbaarder soort. Er zijn bijvoorbeeld stoffen met 'n geblokt patroon, waarvan de donkerste zijde wordt gebruikt voor de eigenlijke japon en de lichtere kant voor de garneering van de taille en voor 'n paar wijde mouwen. Er zijn cloche-mouwten, tot halverwege den elleboog reikend, wijde ballonmouwen, onder den elleboog met 'n smal manchetje bijeengehouden en er zijn lange mouwen — dus keuze voor ieder.

Dat bij de meer „gekleede” japonnen voor den namiddag ook meer dan bij sport-toiletten het vrouwelijke handwerk wordt te pas gebracht, spreekt wel van zelf. Een sierlijk voorbeeld daarvan is de elegante japon — 'n créatie van Raffin et Rieu — van onze tweede afbeelding. Het zwarte crêpe de chine van deze japon werd op minutieuze wijze afgewerkt in zig-zaglijntjes, welke fraai uitkomen op het witte crêpe georgette, dat met zijn luchtige mouwdoffen en den vlinderachtigen strik iets lichters geeft aan het gehele toilet.

Ook witte kant is 'n gaarne toegepaste garneering voor zwarte zijden of fluweelen japonnen.

Behalve allerlei soorten van capes en pèlerines, zooals ze vooral ook bij avondkleeding veel zullen

worden gedragen, is er nog 'n halsbedekking welke sterk herinnert aan de boa uit verleden tijd. Ze bestaat uit een vast den hals omsluitende ruche van crêpe georgette in den nek met lang neerhangende einden vastgeknoopt.

Ook voor de onmisbare lange mantels werd 'n groote verscheidenheid van modellen ontworpen. Heel origineel is het model van onze afbeelding van 'n fraaie frottéstof, met élégante wijde mouwen en 'n geheel nieuwe halsafwerking van bijpassende zijde.

De kleine toque is in de kleur van den mantel genomen.

PAULA DEROSE.

Nieuw model zomermantel met originele mouwen en halsafwerking.

De Agfa Viscose-spons

Meer en meer worden door de chemische industrie allerlei natuurproducten vervangen door kunstproducten; Agfa komt nu weer met een nieuw, de Viscose-spons, die bestaat uit geregenereerde cellulose en, evenals de kunstzijde, uit Viscose wordt saamgesteld. Zeep, soda, zelfs urenlang liggen in kokend water, niets is voor deze spons schadelijk. Vooral het feit, dat de spons kan worden uitgekookt maakt haar als toilet-spons, uit een oogpunt van hygiëne, zeer aan te bevelen, waarbij nog komt, dat ze zeer aangenaam in het gebruik is. Er worden echter ook grovere sponzen geleverd, die als werkspons in de huishouding uitstekend voldoen, terwijl ze ook bijzonder geschikt zijn voor het schoonmaken van ruiten daar ze daarbij eerst als spons en daarna (in vochtigen toestand, doch goed uitgeknepen) als zeem dienst kunnen doen.

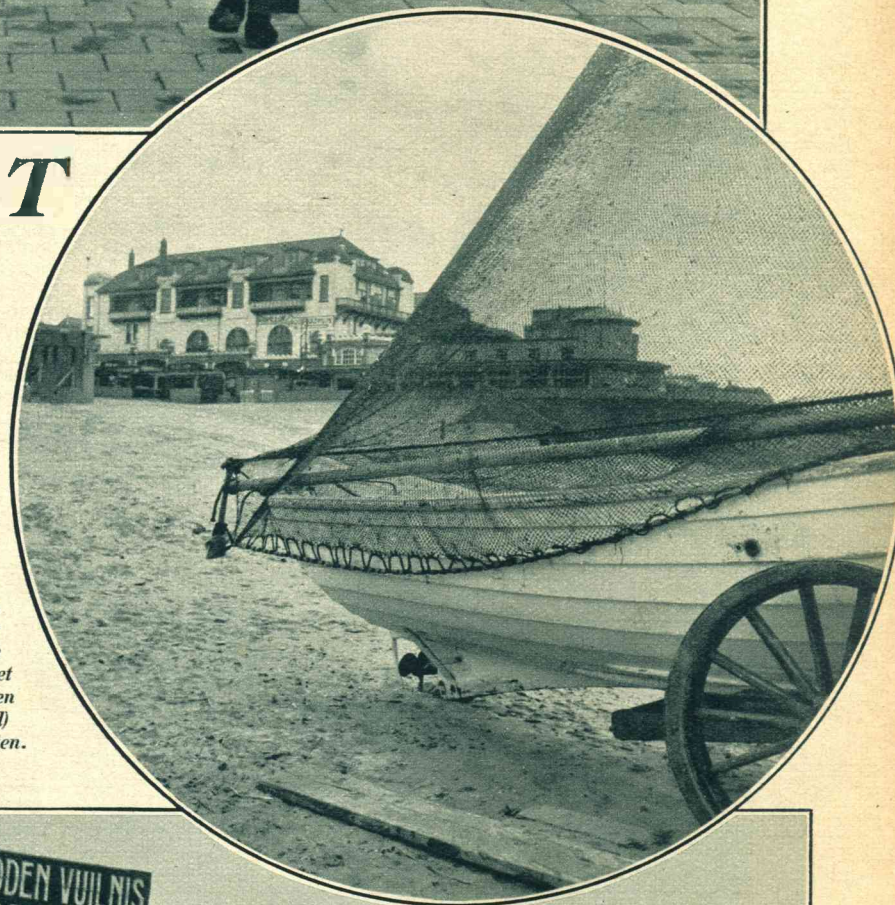

De Zeeboulevard
op een guren
Maartmorgen.

ZANDVOORT

Op de ple-
ziërscheep-
jes hangen
de netten te
drogen; alle
luiken (zie het
hotel op den
achtergrond)
zijn gesloten.

Ook in het oude dorp is
het overal stil en verlaten.

En het voormalige Entos-terrein in de dui-
nen dient, alle waarschuwingborden ten
spijt, nog altijd als groote „vuilnisbak“.

Ajax begon de kampioens-competitie uitstekend door een 4-0 overwinning op Veendam. Een mislukte aanval van Ajax op het doel van de Noordelijken.

SPORT VAN ZONDAG

De Veendammer doelman Roossies kreeg Zondagmiddag tegen Ajax heel wat ballen te verwerken. Wij zien hem op dit plaatje juist een Amsterdamschen aanval op goede wijze afslaan.

Een moment uit den hockey-wedstrijd 't Gooi-M.H.C. De Musschenkeeper is op zoek naar den bal.

Het hockey-elftal van 't Gooi, dat door de 2-0 overwinning in den beslissingswedstrijd tegen M.H.C. het 1ste klasschap veroverde.

In den promotiewedstrijd tusschen Haarlem en E.D.O. te Haarlem wist de thuisclub met 4-1 te zegevieren. De E.D.O. aanval tracht v. Dalen te passeeren.

Op het Parkschoouwburchterrein speelden 2 proefelftallen Zaterdag j.l. een korfbalwedstrijd. Een moment uit dezen kamp waarbij het sterke geslacht ten gronde gaat.

Bij den jaarlijkschen stedenwedstrijd Biljarten tusschen Amsterdam en Rotterdam wisten de Amsterdammers te zegevieren. De overwinnaars van links naar rechts Beuning, Katoen, Sweering, Keizer, Gehrels en de Leeuw.

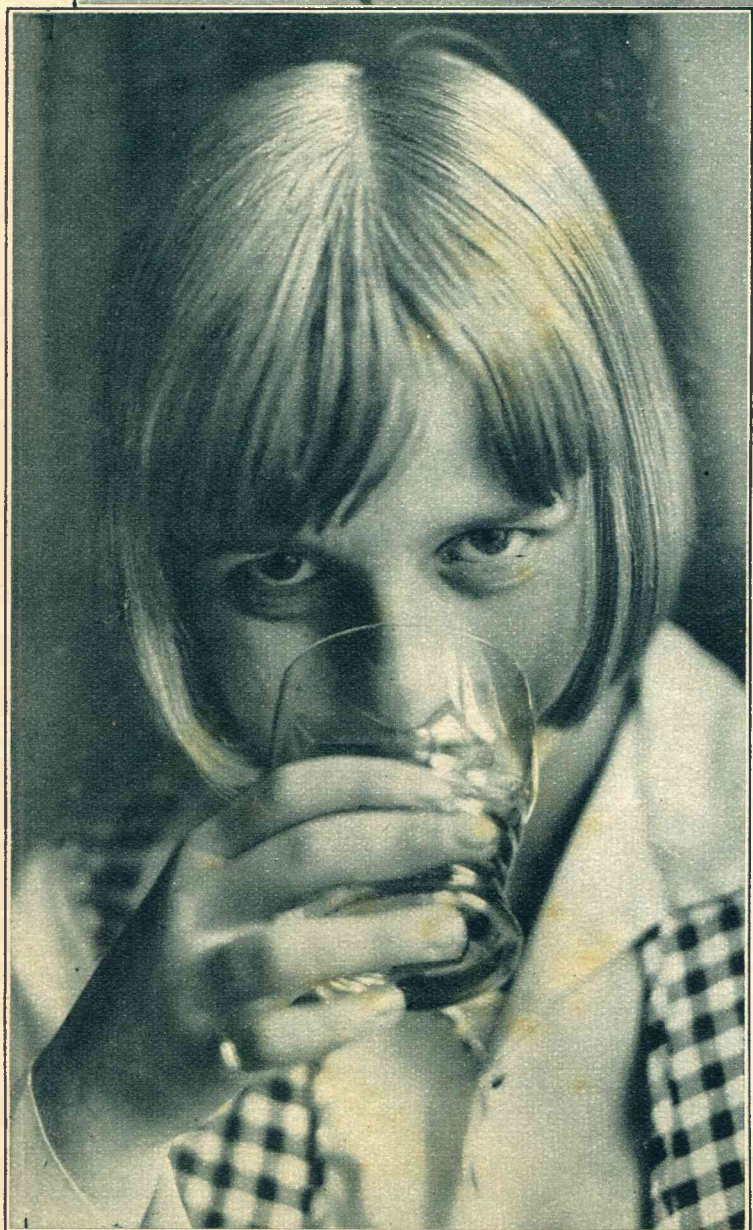
Zaterdag werd in de omgeving van Blaricum en Hilversum een sliepjacht gehouden georganiseerd door de Kon. Ned. Jachtvereniging. De jagermeester en z'n meute in de schitterende omgeving van Hilversum.

Bij den in Wassenaargehouden Nationalen Veldloop wist de titelhouder J. Zeegers ook thans wederom zegevierend uit den strijd te komen. Wij zien hier J. Kemp en J. Zeegers in actie tijdens het nemen van een hindernis.

Gemantrouwd bezoek.

DOOR HET OOG VAN EEN NAALD

DOOR J. J. A. PHAFF

Ratelend liep de wekker af, en Ir. Wielders schokte op uit 'n gezonden slaap.

Behaaglijk duwde hij zijn kouden neus dieper in het kussen en trok de dekens wat dichtër om de schouders; zoo bleef hij nog eenige oogenblikken liggen in dien prettigen droomerigen toestand, die het zoo moeilijk maakt om tot 't kloeke besluit te komen, het warme bed te verlaten.

Maar toen vermande Wielders zich, voortgedreven door de vrees om te laat te komen op de zakelijke conferentie welke hij dien dag in Parijs moest bijwonen, waar immers beslist zou worden over de exploitatie van zijn uitvinding.

Met een forsch gebaar gooide hij de dekens van zich af, sprong 't bed uit, schoot in zijn sloffen en draaide de kraan van den geiser open. Bij het scheren —

van een Gillette moest hij niets hebben — sneed hij zich in zijn haast, en verloor tamelijk veel tijd met het opkalefateren van zijn gezicht.

Eindelijk begaf Wielders zich naar de zitkamer, waar de huishoudster het ontbijt al had klaargezet; met ongeduld monsterde hij de ingrediënten op de tafel, en constateerde tot zijn misnoegen dat de theepot nog niet onder de cosy stond. Gejaagd riep hij in de gang om zijn thee.

Het ochtendblad kon hem niet boeien; hij liep heen en weer in de kamer, tot de huishoudster verscheen en het ontbrekende binnenbracht.

Met zijn gewonen eetlust deed de ingenieur het ontbijt alle eer aan, inspecteerde toen zijn actentasch, en greep zijn jas en hoed. Een blik op het horloge overtuigde hem, dat de tijd krap was; met een harden slag viel de deur achter hem in het slot.

Natuurlijk liet de tram weer op zich wachten. Rusteloos ijsbeerde Wielders heen en weer tusschen de halte en den hoek van de straat waar de tram moest uitkomen. Eindelijk zag hij den wagen in de verte aankomen; maar de straat was lang, en twee keer zou er nog gestopt moeten worden vóór het bereiken van de halte. Neen, zoo zou hij den trein nooit halen, bedacht de reiziger; een paar

'n Oogenmenk over het glas.

straten verder was een taxi-standplaats, maar daar bleek juist geen enkele auto aanwezig. Wielders smoorde een verwensching, en wachtte gelaten tot er een taxi kwam aanrijden. Toen wenkte hij den chauffeur; knarsend werden de remmen aangezet, en na het korte bevel: „Naar het station maar gauw!” van den passagier, liet deze zich met een zucht in de kussens neder.

Het had wat geijzeld; het asfalt was glad, en blijkbaar durfde de chauffeur niet hard te rijden. Het was alsof hij maar niet opschoot. Maar als het wat meeliiep, zou 't nog wel gaan. Ten laatste was het station bereikt.

Vlug rekende Wielders met de taxi af, duwde een deur open, en stond even later voor een loket, waarachter de dienstdoende ambtenaar juist met een of andere berekening bezig was. Trappelend van ongeduld tikte de reiziger met een geldstuk op het loket; de ambtenaar legde zijn pen neer, wierp een verstoorden blik op zijn klant, en hielp hem eindelijk aan het verlangde kaartje.

Aan de contrôleverdrongen zich eenige mensen. Juist toen Wielders zijn kaartje liet knippen, trapt er iemand op zijn voet en duwde tegen hem aan. Boos opkijkend, zag hij een net gekleed heer, die den hoed lichtte en een verontschuldiging uitte. Nonchalant greep de beleedigde partij naar zijn hoofddekseel, maakte een gebaar om het af te nemen en stopte toen snel het kaartje in zijn jaszak.

In het voorbijgaan raadpleegde de reiziger met één oogopslag het bord waarop de vertrekperrons der treinen waren aangegeven, en rende naar den Parijschen trein, die reeds op het punt van arijden stond.

Daar botste hij tegen een dikke juffrouw aan, die links uitweek terwijl hij rechts hield; beiden herhaalden de beweging, nu in tegengestelde richting, en weer volgde een botsing. Met een verbeten gezicht mompelde Wielders iets, dat „Pardon” moest voorstellen, maar evengoed als iets anders kon worden verstaan, en tenslotte lukte het om de klip te omzeilen.

Langs den trein snelkend om een coupé eerste klasse te zoeken, voelde hij werktuigelijk naar den binnenzak van zijn jas, daar hij plotseling twijfelde of zijn pas er wel in zat.... en bleef opeens onthutst stokstijf staan. Zijn portefeuille met geld en papieren was verdwenen!

Daar stak de chef den vertrekstaf omhoog; zissend trok de zware machine aan, en de bestolene stond nog verdwaasd op het perron te kijken, toen de laatste wagen onder de kap uitreed.

Eindelijk keerde hij zich moedeloos om, liep met langzame schreden terug en klaagde zijn nood bij den chef, die juist met den staf onder den arm de trap wilde afdalen. Deze gaf hem den raad, zich tot het naastbijzijnde politiebureau te wenden.

Daar vroeg men hem haarfijn uit, en stelde in het bijzonder veel belang in den heer die den bestolene op den voet had getrapt; maar Wielders kon slechts een zeer vaag signalement verstrekken.

Ten laatste kon hij gaan; en met heel wat minder haast begaf hij zich naar zijn kantoor in de stad,

Twee, die den bruidstoet openen.

waar hij Parijs opbelde en uitleg gaf. De dag was voor hem bedorven; de kans kwam misschien niet zoo gauw weer, en met de wanhoop in het hart wijdde hij zich verder aan zijn bezigheden, steeds denkend aan den ongelukkigen samenloop van omstandigheden die hem dien morgen belet had, zijn doel te bereiken.

Voor afleiding liep de ingenieur dien avond een bioscoop binnen, waaraan hij anders nogal een hekel had. Vrij vroeg kwam hij thuis, probeerde tevergeefs zijn aandacht te bepalen bij een detective-verhaal, dat erg spannend moest wezen, en zette in arren moede de radio aan.

Juist werden de nieuwsberichten omgeroepen; en een rilling liep den luisteraar over den rug, toen hij hoorde mededeelen:

„Hier uit Parijs! Op eenige kilometers vóór het station Creil is de sneltrein uit Holland ontspoord en in brand gevlogen. Men denkt aan een aanslag; op de rails zijn de resten van een lorrie gevonden.

Er zijn zes doden en vele gewonden, waaronder verschillende Hollanders. Gedood is onder anderen, blijkens de papieren in zijn portefeuille, de bekende ingenieur Wielders uit Amsterdam, de ontwerper van den tunnel onder het IJ”.

Bevend schonk de luisteraar zich een straffe whisky-soda in, ledigde het glas in één teug, en viel toen met de handen voor het gezicht in een armstoel neer.

*Spaart oogen en stroom met Philips „Argenta”
en denkt er aan „100 watt is pas wat”*

„Als't een jongen wordt”

– zei vader,

„Ik schreef Kalzan aan mijn vrouw voor gedurende haar zwangerschap en mijn zoontje is ongetwijfeld een prachtkerel. Mijn vrouw blijft Kalzan gebruiken, teneinde de borstvoeding rijk aan kalk te maken.
„Ik raad het gebruik van Kalzan tijdens zwangerschap geregeld aan”

schrijft een Engelsch geneesheer.

„zal ik een man van hem maken”, en zoo over zijn avondblad stelde hij mijn heele loopbaan vast. – Maar droomende van de toekomst vergat hij de feiten van het oogenblik. Juist iets voor een vader! Moeder, daarentegen was heel verstandig. Zij glimlachte – en begon van dien dag af geregeld Kalzan te gebruiken. Want, overlegde zij, jongen of meisje – vóór alles moet het een gezonde, krachtige baby zijn. En zij wist, dat het dagelijksche voedsel veel te weinig kalk bevat om in de behoeften van moeder en kind te voorzien. Zonder Kalzan zou ik gevaar loopen een zwak, nerveus en lastig kind te worden. En wat zou er van al vader's plannen terecht komen bij een zwak poppetje met Engelsche ziekte? Nu vraag ik U!

Vraag
gratis
monster

Wij zenden U gratis een monsterbuisje Kalzan met interessant boekje over den invloed van Kalzan op de gezondheid van moeder en kind. Zend ons nog heden deze coupon. VUL IN:

Naam

Adres

Zenden aan: N. V. A. WULFING & Co.,

Oosteinde 1-3, Amsterdam (C.)

ⓑ 2

Kalzan is een Kalkvoedsel. Het bevat de voor de verwachtende moeder zoo noodzakelijke kalk, in smakelijken, gemakkelijk verteerbaren vorm. Kalzan zorgt niet alleen, dat baby gezond en krachtig zal zijn, met rechte beentjes en een sterk gestel, maar het beschermt tevens de moeder tegen de gevreesde verschijnselen van kalktekort in het lichaam, zooals: veelvuldige hoofdpijn, onpasselijkheid, tandbederf, haaruitval, en overmatig verlies van bloed.

Blijf Kalzan ook tijdens de borstvoeding gebruiken, want baby's lichaampje heeft zeer veel kalk noodig voor zijn groei en ontwikkeling. En bedenk, dat in dezen tijd de grondslag gelegd wordt voor zijn gezondheid in latere jaren. Een zwak gebit, b.v. is vaak terug te voeren tot kalkgebrek vóór en na de geboorte.

Behoud Uw jeugd en frischheid – verzeker baby een krachtig gestel met

KALZAN

Het Kalkvoedsel.

In alle Apoth. en Drog. à f 1,25 en f 2,25 per verp.

Het Geplunderde Huis

DOOR LUDWIG VON WOHL -

Onverschillig blies Jimmy den eenen rookkring na den anderen uit.
„U moet toch wel vreeselijk verliefd zijn!” klonk het opeens van de lippen van madame Diane.

Jimmy werd zich opeens bewust, dat hij zich allesbehalve beleefd gedroeg tegenover zijn gastvrouw. Hij kreeg een hoofd als een kreeft.

„Nee, nee, u behoeft er werkelijk niet om te blozen, want,” zei madame Diane de Bellières met een glimlach, „ernstige verliefdheid is een toestand, dien ik buitengewoon eerbiedig! Zoo ongeveer ook de eenige, zou ik haast zeggen. Werkelijk verliefde menschen ziet men niet zoo heel veel!”

„Wie zegt u, dat ik verliefd ben?” knorde Jimmy Beckett woedend, terwijl hij met groote oogen opkeek naar de in werkelijkheid niet meer zoo heel jonge vrouw, die hem zoo openhartig vertelde wat ze van hem dacht of althans meende te weten, en die er een bijzonder behagen in scheen te scheppen, haar redder van zoo even te plagen en in verlegenheid te brengen, echter blijkbaar meer uit een aangeboren plaagzieken aard en uit behoefte aan een geestig woordenduel, dan uit jaloezie of coquetterie.

Op de door Jimmy zoo toornig gestelde vraag begon de Française luid te lachen.

„Ik weet niet, wat u voor een beroep uitoefent,” begon ze opgeruimd. „Maar ik ben er van overtuigd, dat u er de grondbeginselen en de noodige kennis in den volkomensten graad van bezit. Het ware beroep der vrouw — maar ik behoef hier geen wijsgeerige lezing voor u te gaan houden. Dat zou niets veranderen aan de zaak, dat u verliefd bent, m'n waarde heer Beckett, op een dame, die hedenavond overigens een zeer smaakvolle groene japon droeg, en met een élégance...”

Jimmy Beckett kwam zichzelf voor als een operette-figuur — zoo gemakkelijk was hij te doorgronden — het binnenste naar buiten gekeerd...

Diane de Bellières knabbelde aan een gebakje. „Maar... u verbeeldt zich toch niet,” zoo vervolgde zij na een oogenblik, „dat ik daarom boos op u ben, of jaloersch?” en ze keek daarbij zoo onschuldig en onverschillig mogelijk naar de met brillanten bezette gespen van haar schoenen.

In deze enkele woorden lag echter ondanks alles zooveel coquetterie, maar tevens zulk een zachte vermaning en de wil tot eerlijk-zijn tegenover den jongeman, die voor haar zat, dat Jimmy's slechte stemming langzaam wegdreef als een donderbui, die is uitgeraasd boven de plaats waar ze heeft gewoed.

„Ik hoop,” begon hij, „dat ik u met die kleine terechtwijzing van dien Oosterling in het hotel geen onaangenaamheden heb bezorgd!”

Diane wiegelde weifelend met haar donker hoofdje.

„Dat weet ik niet,” antwoordde ze peinzend. „Thrasipoulos is een verschrikkelijk wraakzuchtig man. Als echt Mohammedaan huldigt hij de stelling: oog om oog, tand om tand, en zelfs, geloof ik, wanneer hij er de kans voor zou krijgen, twee oogen om één oog, een heel gebit voor één tand!” Ze lachte weer, en ook Jimmy kon een glimlach om haar geestigheid niet bedwingen. „En ten slotte,” zei ze, „heb niet ik hem half dood geslagen in het bijzijn van het halve hotel!”

„Half dood? Geloof u mij gerust: mijnheer Thrasipoulos — heb ik het goed onthouden? — drinkt op het ooggenblik rustig van zijn champagne, te midden van zijn vroolijke kennissen.”

„Daar kan hij zijn verdriet over z'n vernedering wegdrinken!” vulde Diane aan.

„U kunt gelijk hebben. Wat ik u vragen mag: kent u mijnheer Thrasipoulos reeds lang?”

„Tut tut, u bent wel nieuwsgierig, m'n lieve vriend...”

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De Amerikaanse detective Jimmy Beckett, na een moeilijke opdracht in Japan te hebben vervuld, keert terug naar San Francisco en neemt zijn ontslag. Hij keert naar zijn geboortestad, Hamburg, terug en maakt er op een avondpartij kennis met Grit van Heeden, een schatrijk nichtje van den bankier Ollendorf. Hij vat aanstonds genegenheid voor haar op, en min of meer uit avonturenzucht, deelt hij haar kortweg mede met haar te zullen trouwen. Dienzelfden avond bemerkt hij, dat Ollendorf, die het vermogen van zijn nichtje moet beheeren, dit niet onberispelijk doet. Den nacht na het bal blijkt de geheele woning der Ollendorfs te zijn geplunderd. De kostbare inboedel is in verhuishagens, die echter onvindbaar zijn, weggereden. Alleen de persoonlijke bezittingen van Grit bleven onaangeroerd. Jimmy Beckett schrijft Grit, dat hij de villa heeft geplunderd. De verhuizers, die hem behulpzaam waren, heeft hij verdoofd en daarna de wagens met meubels ergens in veiligheid gebracht. Grit vertrekt met het echtpaar Ollendorf naar Monte Carlo om eenigen tijd bij een jongen Engelschman Patterson, die Grit het hof maakt, door te brengen. In den trein maakt het gezelschap kennis met markies de Brissac. Op listige wijze weet de Brissac (Beckett) de gestolen meubels aan Ollendorf voor een hoog bedrag te verkoopen. Jimmy stelt Grit van Heeden er van in kennis, dat hij aldus handelde om haar tegen een verder verlies van haar vermogen, als gevolg van het slechte beheer en de speculaties van Ollendorf, te vrijwaren. In de eetzaal van een hotel maakt Jimmy kennis met Diane de Bellières, die hij beschermt tegen de vrijpostigheden van een Turk.

„Neemt u me niet kwalijk...”

„Geen sprake van... overigens, lang ken ik hem, eerlijk gezegd, nog niet! Maar in ieder geval...”

„In ieder geval al te lang, wilde u zeker zeggen, niet waar?”

Diane de Bellières haalde de schouders op en bracht het gesprek op een ander onderwerp.

„Weet u wel, mijn waarde, dat u nog een groot kind bent? Ja, dat bent u. Dat mag ik u als vrouw van de wereld wel zeggen!”

Jimmy keek de ervaren vrouw van de wereld eens van terzijde aan.

„Ja, geloof me — ik zie het heel goed! Net als alle groote kinderen speelt u de liefdescomédie: „gekrenkt zijn en prullen — het oude spelletje, dat beiden spelers zooveel pijn doet, en dat toch eigenlijk onnoodig, zoo absoluut onnoodig is — U houdt van die jonge dame — neen, onderbreek me niet — het is onbeleefd een dame in de rede te vallen...”

Jimmy begon te lachen.

„U licht om uw eigen onzinnigheden!” zei Diane de Bellières met geveinsden ernst. „Waarom kunt u nu geen vrede met haar sluiten — naar haar toegaan en haar zeggen: mijn lieveling, ik houd van je, jij houdt van mij; het komt er niet op aan, wie de schuld is van onze verwijdering; ik als man, gevoel me verplicht, het eerst toe te geven.”

„Wel ja! Wel ja!” knikte Jimmy Beckett geamuseerd. „Gaat u door madame Diane, gaat u door...”

„Dat zal ik ook doen: — en u vraagt haar om vergiffenis, en alles is in orde!”

Ze moest zichzelf bedwingen om niet in lachen uit te barsten. Doch ze hield zich goed.

Jimmy keek haar aan met een goedmoedig lachje, dat echter niet vrij was van bitterheid.

„In plaats van zoo te handelen, gedraagt u zich als een gek!” hernam madame Diane. „Als ik die jongedame in 't groen geweest was — en u was als een galante ridder met Diane de Bellières het hotel uitgegaan, dan zou ik u de oogen uit het hoofd hebben gekrabbd, dat kan ik u verzekeren!” vervolgde Diane met vuur.

„Warempel... dat is waar ook!” riep Jimmy getroffen uit, „van dien kant heb ik de zaak nog niet bekeken!”

„Juist iets voor u! Ik ben toch geen stuk hout?”

„U bent een verrukkelijke vrouw,” zei Jimmy galant, en hij kuste haar de hand.

„Eindelijk!” lachte madame Diane tevreden.

„U bent toch niet zoo dom als u er uitziet!”

„Dank u!”

Jimmy kwam nu eerst recht in de stemming. De gedachte, dat Grit jaloersch zou kunnen worden, maakte hem vroolijk.

Maar ten slotte, wie zei hem, dat ze werkelijk

iets voor hem gevoelde — vrouwen waren zulke ondoorgrondelijke wezens... daar kwam je nooit achter...

„Nee, daar kunt u van op aan, ze houdt van u!”

Jimmy staarde madame Diane verbluft aan. „Bent u misschien toevallig gedachtenlezeres?” vroeg hij openhartig.

Madame Diane begon vroolijk te lachen.

„U bent kostelijk, m'n waarde vriend. Haar gezicht is een open boek met zulke koeien van letters! Een kind kan het lezen!”

„Dat vind ik sympathiek,” zei Jimmy. „Maar nu moet u me toch eens vertellen, waarop u uw inzicht grondt? U moet daar toch uw redenen voor hebben, om zoo positief te spreken!”

„Goeie genade!” riep Diane de Bellières uit, „wat zijn de mannen toch naïef. Naast een dame in 't groen zit een jonge en goed gekleede heer, die zich alle moeite geeft, om haar bezig te houden. Ze geeft dit jongmensch echter ternauwernood antwoord, en als ze 't doet, is het op spottenden toon. Daarbij kijkt ze bij tusschenpoozen zoo onopvallend mogelijk naar een andere tafel, waaraan ook een keurig gekleede heer zit — en zet een gezicht, zoo droevig en smachtend, zóó...”

„Houd alstublieft op, madame.”

Jimmy stopte zich de ooren dicht, terwijl gedachten en gevoelens in hem een dollen dans uitvoerden en hem geheel van streek brachten.

„Dat is voor geen paard om uit te houden...”

„Ja, en dan zou u mij nog wijs willen maken, dat die jongedame niet op u...”

Madame Diane zweeg plotseling.

Jimmy, den spotzieken, altijd bedachtzamen Jimmy, liepen de tranen van ontroering en verrassing over het gezicht.

Het eigenaardige daarbij was, dat hij op zichzelf schold als een inbreker, die de stomtheid heeft begaan, te veel lawaai te maken bij een kraakje, en dat hij zich voortdurend de oogen uitwreef, alsof hij er 'n vuiltje in gekregen had.

Madame Diane keek hem geruimen tijd aan. Dan schoof ze haar stoel dicht bij den zijnen, nam zijn handen in de hare, en zei tot hem, kalm en lief alsof ze zijn moeder was:

„Ziezoo, beste vriend, vertel me nu de heele geschiedenis maar eens!”

En Jimmy begon inderdaad te vertellen. Hij begon bij het begin. Hoe hij als achttienjarige jongen — het saaie leven in zijn geboortestad moe — het groote water was overgestoken, aangelokt door het avontuur aan den overkant van den Atlantischen Oceaan — hoe hij een goeden en bekenden naam varen liet om den eenvoudigen naam Jimmy Beckett aan te nemen. Hoe hij kort achter elkaar krantenverkooper was, bezitter van een kleine limonadefabriek, landlooper, en ten slotte, hoe hij er toe kwam, door toevallig ontdekte speurderstalenten, dienst te nemen bij de politie. Hoe hij het in dit beroep tot inspecteur had gebracht, en vele jaren lang een leidende positie had bekleed, eerst bij de Amerikaansche Criminaliteitsafdeeling, later bij het leger van de Vereenigde Staten.

Hoe hij ten slotte nog slechts voor groote politieke opdrachten werd uitgezonden — voornamelijk tegen Japan, en hoe hij er in geslaagd was, door spaarzaamheid zich een aardig vermogen bijeen te garen. Daarna was het verlangen naar Europa — het moederland — hem te sterk geworden, en was hij teruggekeerd naar de oude, koel-ernstige Hanze-stad, waar zijn vader senator was geweest...

Hij had van zijn Amerikaansche collega's afscheid genomen, en was naar Duitschland gekomen. Daar had hij nieuwe, volkomen veranderde toestanden aangetroffen — in zijn geboortestad kende hij zoo goed als niemand — zijn ouders waren in die jaren gestorven — hij was naar

No. 9

Dr. H. NANNING's KINADRUPPELS

(VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)

WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van dure versterkingsmiddelen in den regel onnoodig. WACHT U VOOR NAMAAK en let op den naam „Dr. H. Nanning” buiten op de roode doos en op de flacon. - Prijs f 1.30

PIANO'S

Het Instrument, dat U zoudt willen bezitten, bevindt zich in onzen voorraad. Komt U eens kennismaken?

BENDER

PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

AMSTERDAM - Spui 12, h. N. Z. Voorburgwal

ROTTERDAM - ARNHEM - BREDA - LEIDEN

Een wonder

hoe de zon elken morgen nieuw leven wekt en nieuwe schoonheid schept. Een wonder ook, hoe elken dag opnieuw één enkele behandeling met „Zij”-crème nieuw leven en nieuwe schoonheid schenkt aan Uw huid.

WILT U MAGERDER WORDEN?

Dit is zonder dieet in korten tijd door mijn eenvoudig middel mogelijk. - Schrijf aan Mevrouw NOTO HAADINEGOERO, S. A. 4 Torenstraat 8, Den Haag

SPROETEN

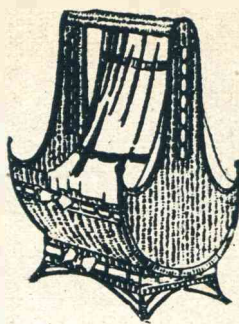
komen vroeg in 't voorjaar. Koop tijdig

SPRUTOL

Pot 90ct. Tube 50ct. Zeep 60ct. Bij alle drogisten

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooien

LUIERMANDEN

en WIEGEN bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Voor
toilet

VIKROSE SPONS

altijd aangenaam en
zuiver door uitwasschen
in heet water of uitkoken

Importeur: L. S. A. Bron, Rotterdam

ABONNEERT U OP DIT BLAD

„JE BLONDHAAR deed mij met je kennismaken“.

Dat klinkt romantisch; doch hoe vaak komt het geluk tot Blondines, doordat de wondervolle lichte goudglans van hun haar de aandacht op hen vestigt! De lijne structuur van blond haar vereischt verzorging met Roberts Nurblood, de speciale shampoo voor blondines, welke niet alleen het verkleuren voorkomt, doch ook donker of kleurloos geworden haar den oorspronkelijken goudglans hergeeft. Probeer Nurblood nog heden. Importeurs: Firma B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

De moderne chromatische H & C Syrma

HARMONICA

met pianoklavier is het wonder van den tegenwoordigen tijd!

Ieder die van muziek houdt, kan op de chromatische harmonica terecht. Behalve melodie en begeleiding bevat dit instrument een groote verscheidenheid van de mooiste accoorden met 'n klank-effect, dat voor de meeste grootere instrumenten niet onder doet, terwijl het geheel in zoo'n kleine ruimte is ondergebracht, dat het gemakkelijk in een daarbij passend koffertje kan worden meegenomen. Wij leveren deze instrumenten met handleiding in diverse prijzen.

VRAAGT CATALOGUS No. 93.

N.V. HEES & Co.

HAARLEM

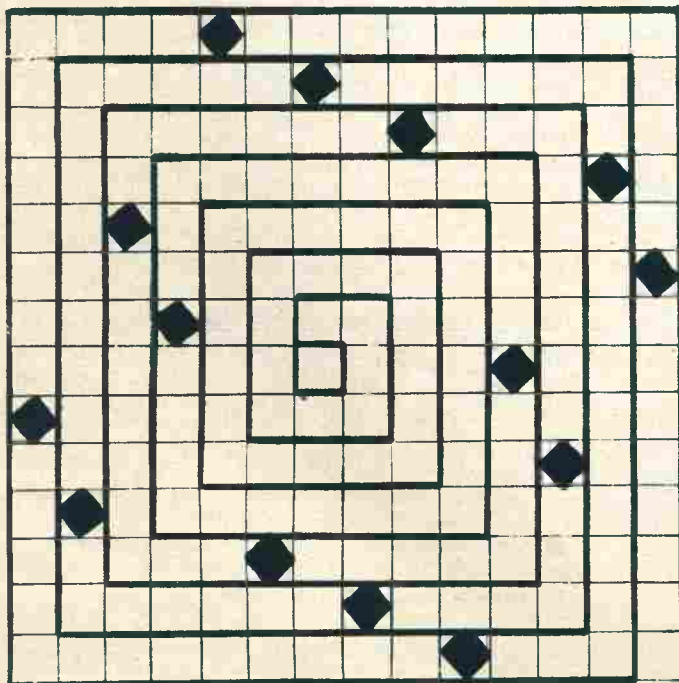
KRUISSTRAAT 33

De Uitslag

VAN ONZE SPIRAAL-PRIJSVRAAG

Al liet onze laatste prijsvraag zich ook wat ingewikkeld aanzien, wie zich éénmaal tot oplossen gezet had, zal ervaren hebben, dat het probleem toch zoo moeilijk niet was. Want er was niet slechts ééne, maar welhaast talloze manieren om tot een goede oplossing te geraken. Wanneer wij dan ook hierbij onze oplossing van het vraagstuk geven, beteekent zulks volstrekt niet, dat degenen, die op eene andere wijze aan den gestelden eisch (de 14 blokjes in de spiraal onder te brengen, zóó, dat er op iedere lijn, horizontaal, verticaal of diagonaal, slechts één blokje voorkwam) voldeden, niet evengoed als goede oplossers in aanmerking kwamen.

Onder de zeer velen, die eene juiste oplossing inzonden, hebben wij loting gehouden, om de zes-en-twintig beschikbaar gestelde prijzen te verdeelen.

DE HOOFDPRIJS:

een fraaie Boekenrek-Sigarenkast

werd, na loting, toegekend aan: Mevr. J. Oomen, Molenstraat 128, Den Helder.

De overige prijzen werden gewonnen door:

R. Koppendraaien, Westeinde 99, Enkhuizen; R. v. Wezoy, Oudorperdijkje 41, Alkmaar; H. v. Springelen, Bloemstraat 46 rood, IJmuiden; H. A. de Roos, Bilderdijkstraat 149 II, Amsterdam; J. L. L. Kemper, 3e Oosterparkstraat 48 hs., Amsterdam; J. S. Crouse, Witte de Withstraat 42 III, Amsterdam; W. M. G. v. d. Berg, Keizer Ottostraat 105, Bussum; Mej. A. Michel, Rijksstraatweg 98 a, Wijk aan Duin; G. Hoogvorst, Callantsoog; H. v. Dijk, Maanstraat 1 hs., Amsterdam; C. M. Beels, Jan v. Goyenkade 4, Amsterdam; L. Degenars, Vennepweg, Nieuw-Vennep; J. Glas, Biesboschstraat 60 hs., Amsterdam; G. L. v. Deene, Kweekerslaan H 30, Santpoort; Mej. A. Bergmans, Nieuwstraat, Schagen; W. Schoen, Zuiddijk 190 (v.h. 140), Zaandam; M. Zeeders, Oosterbuurtstraat 507, Terschelling; Joh. Dalmeijer, Hoofdweg 135 II, Amsterdam; J. Egmond, Kempstraat 2, Haarlem; A. den Hartog, Meeuwenlaan 105 K., Amsterdam-Noord; H. Stroobek, J. J. Cremerstraat 6 III, Amsterdam; A. J. Korver, Midwoud (N.H.); J. H. P. Haeften, Boomstraat 21 hs., Amsterdam; H. A. Wijnadts, Stati-onweg 144, Hillegom; J. Harpen, Goversstraat 37, Den Helder.

Wij kunnen hierbij nog aankondigen, dat in ons volgend nummer een nieuwe amusante en origineele prijsvraag verschijnen zal, waarvoor wij nu reeds de belangstelling inroepen.

Daaraan wordt een vijftigtal fraaie prijzen verbonden en wij wekken ieder, wien het lot thans minder gunstig was, op, in de Paaschdagen opnieuw een kans te wagen.

Over prijsvragen kan geen correspondentie worden gevoerd.

De Carl Johans Gate, een der voornaamste straten van Noorwegen's hoofdstad Oslo.

Berlijn gereisd — en waar hij jarenlang een opwindend leven van spannende avonturen had geleid, waren de eentonigheid van 't leven in de Berlijnsche clubs en het beetje sport, dat hij in de hoofdstad bedrijven kon, spoedig geweldig onverdraaglijk geworden. Toen — reeds van plan, om binnen korten tijd weer naar Amerika terug te keeren — had hij Grit van Heeden ontmoet. Hij had de woorden van Wallroth opgevangen, en hij wist, dat men zich op diens inlichtingen kon verlaten, en weldra was het besluit gevallen, om het beroofde meisje recht te verschaffen en haar gestolen vermogen aan haar terug te bezorgen — gevolgd door de inbraak, waarom hij nog moest lachen, als hij er aan dacht!..

Hij schetste haar de kostelijke scène van het onderbrengen der meubels in de kelderruimte van de Berlijnsche Club der Vier-en-twintig, met de hulp zijner drie-en-twintig deftige medeleden, die allen op hun eerewoord hadden beloofd hem te zullen helpen en gegierd hadden van het lachen, toen ze hem dien bewusten morgen omstreeks kwart voor tien met den monstertrein van drie groote verhuishagens de binnenplaats van het clubhuis zagen binnenrijden. En ze hadden gesjouwd als paarden, van den jongste tot den oudste, piano's, vleugels, kasten, zware tafels, schilderijen, vazen groot en klein... Drie-en-twintig plechtig gegeven eerewoorden en de vrees van Ollendorf voor een openbaar schandaal zorgden er voor, dat de navorschingen der politie zonder eenig resultaat bleven.

Vervolgens de pasvervalsching voor het „Transport de baggage diplomatique”, de vermomming als Markies de Brissac en alle verdere avonturen...

„En nu ga ik morgen vroeg om negen uur naar Lyon, om de tweede maal de meubels in m'n macht te krijgen.”

Madame Diane had naar hem geluisterd met een glimlach, zoowel van begrijpende sympathie als van bewondering, zonder hem ook maar een enkelen keer te onderbreken.

Thans stond ze op en ging voor het venster staan.

Ze staarde droomend over de daken der witte huizen. En de sentimentaliteit van het oogenblik zeevierde.

Madame Diane, als een echte, teergevoelige Française, was ontroerd, toen ze begreep, dat er nog mannen gevonden worden, die werkelijk lief konden hebben en lief hadden, en die voor deze liefde iets waagden.

Zij had, als rijke weduwe, sinds den dood van haar echtgenoot nog geen andere dan op haar geld en goed azende aanbidders meegemaakt, van wie ze wist, dat de liefde slechts één doorlopende huichelpartij was. Onder hen behoorde ook Thrasipoulos.

Voor dezen man echter gevoelde zij eerbied en een warme, bijna moederlijke toegenegenheid. Want madame Diane de Bellières was een echte vrouw, en zulk een zeldzamen man, als Jimmy Beckett zich betoonde, wist ze hoog te schatten.

Ze trad opeens met een geestdriftig gebaar op den eenigszins onthutsten Jimmy toe en kustte hem. Doch het was geen kus, welke Grit van Heeden ook maar iets ontnam van wat haar weliswaar nog niet in feite, maar toch in wezen reeds toebehoorde. Het was een omhelzing, waarin niets tot uiting kwam dan een innig gevoel van bewondering en vriendschap.

„Ik zal je helpen, zooveel ik kan, mijn vriend!” sprak ze bijna op moederlijk beschermenden toon.

Jimmy begreep haar en kustte haar eerbiedig de hand.

En toen Jimmy vertrokken was, begaf madame zich weer naar het balkonvenster en bleef opnieuw een poos in gedachten verzonken naar buiten staren. Ze gevoelde zich zeer blij en gelukkig, alsof heel in de verte ook haar geluksster schemerde. Ze wist zelf eigenlijk nog niet goed, van welken kant dit geluk en welk geluk haar dan wel te wachten stond, maar ze gevoelde het vaag en als bij intuïtie, dat zoo echt vrouwelijk gevoel, in haar onderbewustzijn. En toch ook weer met een tintje van jaloezie. Want madame Diane was een echte vrouw. Haar huwelijksleven met den vele jaren ouderen generaal de Bellières was niet van de gelukkigste geweest, en ondanks het feit, dat ze Grit van Heeden het geluk gunde, de vrouw worden van den even edelen als energieke Jimmy Beckett, gevoelde ze toch als 't ware een pijn, dat ook zij tot nu toe in haar leven nog niet den man had ontmoet, die zich harer waardig zou betoonen: een gentleman precies zooals de

man, met wien ze vanavond op zulk een avontuurlijke wijze kennis had gemaakt. Want ook Diane de Bellières stelde op dit gebied zeer bijzondere eischen, en hoe velen tot op heden ook naar haar hand en haar gunst hadden gedongen, ze had er nog geen enkelen waardig gekeurd om met haar hart ook haar fortuin te veroveren.

XII. HOOG SPEL.

Inzetten, dames en heeren.”

De fiches kletterden.

„Je bevalt me vanavond heelemaal niet, Joseph! Ik weet niet wat er aan scheelt, maar je bent niet de oude meer!”

Ollendorf keek zijn vrouw eens van terzijde aan.

„Ik beval mezelf allang niet meer,” bromde hij woedend en hij borg de krokodillederen portefeuille, waar hij zoo even juist duizend francs uit had genomen, weer in den binnenzak van zijn smoking.

Hij was opgewonden, zenuwachtig, en werd onrustig onder de tegenstrijdige gevoelens en gedachten, welke hem bestormden.

Zooveel als hij gedurende de laatste dagen had ondervonden aan narigheid en tegenslagen van den meest uiteenlopenden aard, was hem in zijn aan rampspoeden en tegenvallers toch heusch niet arm bestaan nog niet overkomen!

Daar komen ze me aan in de Lenné-strasse, de rouwbanden al in den zak, en vinden in haar leunstoel, op de oude plaats bij den haard, een voor haar leeftijd kerngezonde vrouw, die op hun schellen toon ter begroeting de vraag stelt, of ze misschien weer geld noodig hadden!

En Emilie, de huishoudster, de heimelijk gevreesde huishoudster, wyl misschien in het testament wat al te rijkelijk bedacht, was hevig gekrenkt toen men haar de verdenking in de schoenen schoof van te hebben getelegrafeerd.

Er was een scène uit gegroeid vol misverstanden van alle kanten, vol argwanende giftigheidjes en onaangename woorden, een onweer, waaraan men zich ten slotte alleen door een overhaaste vlucht had weten te onttrekken...

'n Pechvogel, dat was hij den laatsten tijd, dat kon niemand ontkennen. De ééne pech was op de andere gevolgd. Pech met de firma Moschler en Levisohn, pech aan de beurs — pech met die meubelaankoopgeschiedenis, waarvoor hij juist het bericht had ontvangen van een Debetpost van bijna één miljoen — één miljoen voor den inboedel van dien Markies de Brissac, waarvan hij zelf nog geen meubel had gezien, een markies, die per slot van rekening zich al in geen dagen had laten zien, en van wien het heette, dat hij „voor een paar dagen” op reis was!

Hij was eenvoudig overrompeld!

Hij had stellig gerekend niet meer dan een goede halve ton te moeten betalen — want een ambtelijk taxateur schat de waarde meestal ongeveer op de helft van de prijzen, waarvoor de kunsthandelaar ze verkoopt.

Maar deze beëdigde schatter moest toch van den duivel bezeten zijn geweest, de goeie man, om de waarde er van te bepalen op negenhonderd en vijftigduizend mark. Negen honderden vijftig duizend mark. Een kwartier lang had hij er tegen opgezien, op het oogenblik eens de balans van zijn vermogen op te maken! Hij was er telkens voor teruggedeeind als voor een grijnzend spook. De balans van zijn vermogen... Had hij eigenlijk

nog wel een vermogen? Eens kijken... er zat ten slotte wel niets anders op: noodgewongen moest hij er wel toe overgaan. Bemoedigend was het resultaat bepaald niet....

Als hij het vermogen van Grit van Heeden er bijtelde, bleef er ongeveer een half miljoen over. Dát en zijn villawoning. En — nu ja, nog een half miljoen op naam van Grit van Heeden zelf, maar dát stond vast, zoo vast als een huis, op haar eigen naam, bij de Deutsche Bank in Berlijn. Daar was niet aan te komen, met geen mogelijkheid.

En niet bepaald vriendelijk dacht Ollendorf aan zijn overleden zwager: „de oude planter Van Heeden moest toch ergens een kronkel in zijn hersens hebben gehad....”

Neen, erg bemoedigend was het balans-onderzoek niet!

Als hij dat allemaal 'n paar dagen eer had geweten, — te drommel — dan zou hij dat milioentje toch niet hebben weggesmeten aan meubels, schilderijen en al dien rommel meer! Je kon ten slotte in het Esplanade-hotel ook leven — heel goed zelfs — daar had je geen eigen inboedel nodig, geen meiden, geen knechts — de duivel hale dien markies de Brissac!....

Maar ten slotte — waarvoor was hij anders in Monte Carlo?

De oude waaghals nam het op als een gunstig teeken....

Met één slag kon men immers.... kon hij immers....

„Rien ne va plus!”

De roulette snorde.

Ollendorf had zijn duizend francs gezet.

„Zeventien — zwart — oneven!”

Verloren. Een lapje van duizend armer.

Juist wilde hij weer inzetten, toen een hand op zijn schouder werd gelegd.

„Goedenavond, meneer Ollendorf,” zei Alcibiades Thrasipoulos.

„Wie — wat — ach, ben jij het, Thrasipoulos.”

„Zooals je ziet — het doet me genoegen, je weer eens te ontmoeten.”

Twee oude vrienden schudden elkaar de hand.

Het was een heele poos geleden, dat ze elkaar voor het laatst gezien hadden — al een paar jaar — en dat was in Budapest en Stamboul, waar ze goede zaken met elkaar hadden gemaakt — inflatiezaken — met een paar honderd procent winst — u begrijpt het —

En beiden hadden het gevoel voor dergelijke loonende ondernemingen, en de behoefte aan nieuwe hoge winsten, overgehouden in de huidige, meer geregelde verhoudingen....

En nu troffen ze elkaar in Monte Carlo, een der weinige plaatsen, waar dergelijke buitenkansjes nog te beleven waren.

Dwars over den neus droeg de Levantijn een breeden hechtpleister.

Hij zag er vreeselijk toegetakeld uit.

Ollendorf deed echter alsof hij niets merkte.

Waarom zijn vriend onnoodig ontstemmen? Een aangename herinnering kon het onmogelijk zijn.

„Speel je ook?” vroeg hij.

Thrasipoulos lachte: een breede, Oostersche grijns.

„Ik denk er niet aan,” antwoordde hij. „Roulette is een spel, dat me absoluut niet aantrekt. Voor mij bestaat er maar één interessant spelletje — en dat is poker!”

„Dat wil ik gelooven,” lachte Ollendorf. „Nu, goed, zullen we een partijtje spelen?”

„Natuurlijk — graag. Maar wien nemen we als derden man, wacht even. ik heb een idee — daar zit een landgenoot van me, een Turk, Tawill Bey, die zal wel meespelen,

en die houdt er van zeer hoog te spelen....”

„Ja — waarvoor is men tenslotte anders hier!”

„Ga jij naar 't hotel terug, Alice,” zei Ollendorf tot zijn vrouw, toen hij deze in een anderen hoek van de zaal gevonden had. „Ik tref daar juist een zakenvriend van me — den heer Thrasipoulos — ik heb heel wat met hem te bespreken!”

Mevrouw Ollendorf drukte den Levantijn de hand en trok zich gehoorzaam terug. Zaken waren zaken.

Tawill Bey, de vriend van den Oosterling, was een man van middelmatige gestalte, met eenigszins ruw gevormde gelaatstreken, als van een modern standbeeld, en een lange, dunne snor.

Hij had al een tafeltje in beslag genomen.

De tegenstanders zagen elkaar in de oogen. Ollendorf en Thrasipoulos schenen elkaar het liefst te willen doorgronden.

In ieder van hen groeide het besluit: er op, of er onder. Hier bestond de mogelijkheid, met één slag weer alles te zijn, wat men wilde — hier bood zich de gelegenheid, die misschien nooit — nooit meer terugkwam.

Tawill schudde de kaarten met 'n stalen gezicht, waarop geen enkele gewaarwording viel te bespeuren.

„Speelt u goed, mijnheer Ollendorf?” vroeg Thrasipoulos op z'n beminnelijksten toon.

„'t Gaat wel,” antwoordde de bankier. „Ik heb in langen tijd niet gespeeld. En jij zelf?”

„Hm, wat zal ik zeggen....”

Tijdens dit intermezzo trilde echter de spelzenuw der beide mannen als een telegraafdraad.

„Komaan,” sprak Tawill Bey, terwijl hij met schudden ophield en de kaarten voor het afnemen op de speeltafel legde.

Het „spelletje” poker begon.

Toen Joseph M. Ollendorf drie uur later de hoteltrap bestee, en zich over de met een zwaren looper belegde gang naar zijn kamer begaf, pijnigde hij zijn hersens, om zich te herinneren of hij zijn browning mee ingepakt had, ja of neen....

Voor z'n fatsoen moest hij thans toch wel....

Hij sloop z'n kamer binnen, maakte licht, en begon in z'n koffer te rommelen.. Zijn revolver was onvindbaar.

Zijn gezicht werd doodsbleek en zijn handen sidderden. De revolver was er niet....

Toen wierp hij zich met een zucht van verlichting in den eersten den besten fauteuil. Vandaag dus nog niet. Maar — wat — wat — nu....

Vermoeid liet hij het hoofd in zijn handen rusten. Wat nu? Ja, wat nu! Die laatste slag had 't hem gedaan! Pech natuurlijk. Niets anders dan ellendige pech! Hij was ten slotte noch de eerste, noch de eenige, die in tijd van drie uur achthonderd-duizend mark verloren had, acht-honderd-duizend mark, in drie onnoozele uurtjes kaartspel. Den laatsten roem alleen had Thrasipoulos honderdvijftig — neen honderdzeventig, 't was ongeveer een miljoen

francs, dat is precies, ach, wat kwam het er eigenlijk ook op aan, hoe veel het precies was.... Immers niets, totaal niets.

Hij was geruïneerd, totaal geruïneerd, nu hij dat bedrag schuldig was.

Maar — één troost had hij — hij kòn het betalen. Den hemel zij dank, hij was ten minste nog in staat om het te betalen. Ja, nietwaar, want speelschuld — dat was immers eereschuld. Ja — betalen kòn hij, gelukkig.

En toen — toen was dat ellendige telegram ook nog gekomen — dat treiterige telegram van zijn verhuysfirma in Berlijn: „Meubels niet aangekomen. Waarschijnlijk op raadselachtige wijze verdwenen.”

Joseph M. Ollendorf had zijn vermoeiden kop op den tafelrand gelegd. Die was hard en koud, maar daar rustte je ten minste op, en daar kon je nadenken.

De meubels waren weg. De nieuwe inboedel verdwenen. Waarheen? 'n Knap mensch, die dat zoo maar voetstoots zou kunnen zeggen.

Dat beteekende het einde: het alleruiterste einde. Thans kon hij niet meer betalen — kwam hij drie ton — drie ton te kort! Er was geen voldoende dekking voor zijn cheque. Daar werd geklopt.

„Binnen....” zei Ollendorf, vermoeid opkijkend.

Alcibiades Thrasipoulos schoof voorzichtig de kamer binnen.

„Pech, beste vriend....” begon hij. „Zeg me eens, Ollendorf, we hebben elkaar in zoo langen tijd niet ontmoet — ik vind het bedrag op deze cheque nog al tamelijk hoog....”

De bankier keek langzaam op.

De Levantijn zag het verstoorde gezicht van zijn vriend en scheen te begrijpen.

„Is er voldoende....?” vroeg hij scherp.

Ollendorf schudde ontkennend den grijzen kop.

Thrasipoulos siste iets onverstaanbaars binnensmonds. „Wat denk je dan te doen?” vroeg hij koud.

Ollendorf haalde onverschillig de schouders op.

„Ik vraag je, wat je dan van plan bent te doen?” herhaalde Thrasipoulos bitter. „Je bent me veertigduizend pond schuldig! Je cheque is dus een vodge papier!.... Hoeveel heb je nog?”

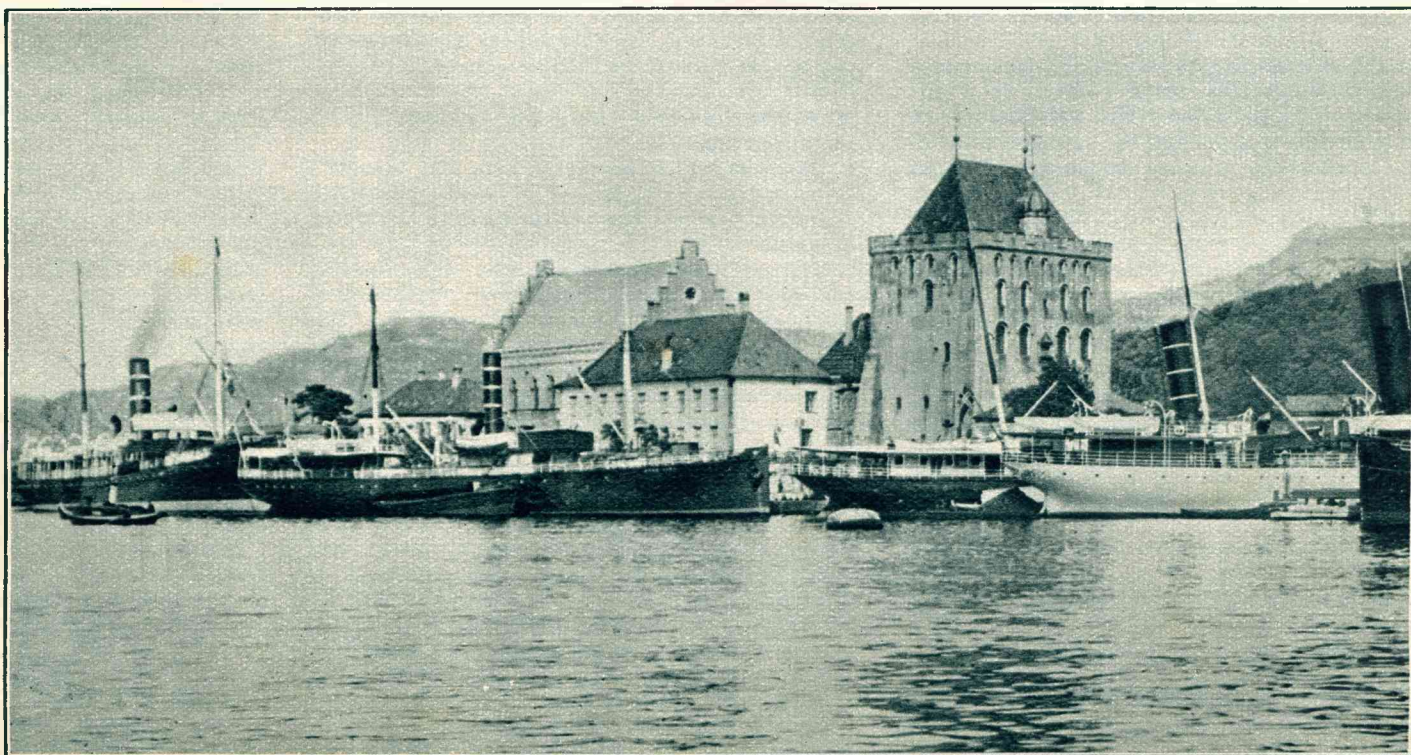
„Op z'n hoogst duizend....” stamelde Ollendorf. „En dan ben ik geruïneerd. Dan heb ik geen centime meer over!”

„Heb je nog openstaande vorderingen?”

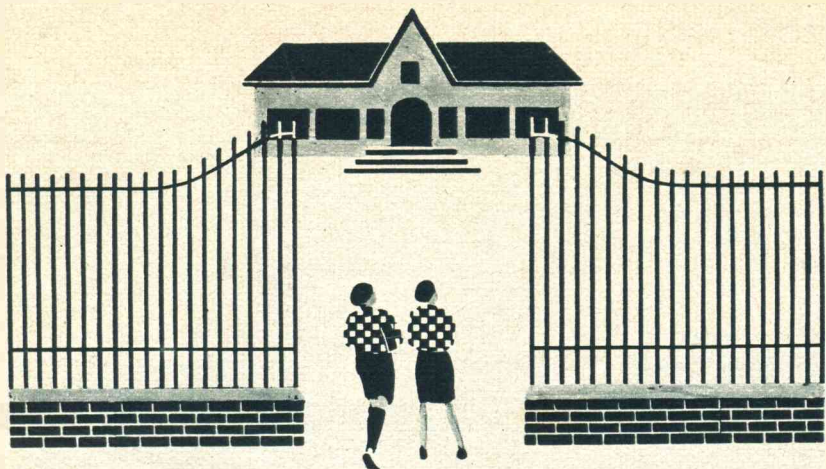
„Niet noemenswaard. Ik zou — ik zou je wel hebben kunnen betalen — maar dat telegram — dat ik je immers heb laten zien — die niet aangekomen meubels — zijn een miljoen waard — onverzekerd — een miljoen mark, vijftigduizend pond.”

„Pech!” zei de Oosterling peinzend. „En verder? Je bent toch voogd! Heeft je nicht geen geld?”

(Wordt voortgezet)

De haven van Bergen (Noorwegen) met de Hakonshallen en de Walkendorfsstoren.

voor schooltijd Wrigley's ...!

een verstandige gewoonte, die de gezondheid van Uw jongens en meisjes ten goede komt. Immers, Wrigley's bevordert de eetlust en een gezonde spijsvertering en . . . wie Wrigley's gebruikt heeft altijd een frissche adem. Wrigley's is tevens een goed hulpmiddel om het gebit schoon te houden. Geef Uw kinderen Wrigley's Kauwgom als ze lastig zijn; het werkt kalmeerend en concentreert hun aandacht bij het school- en huiswerk. Wrigley's is een heerlijke versnapering, die door jong en oud gewaardeerd wordt.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje. HM-3

WRIGLEY

PUNLIJKE HUID? WAAROM LANGER LIJDEN?

Krabben en wrijven maakt het jeuken erger. Ge beschadigt de huid en kunt 's nachts niet slapen. Koop een flacon D.D.D. De eerste druppels doen de jeuk reeds bedaren en bezorgen U een rustigen slaap. D.D.D. brengt altijd verlichting, omdat het diep in de poriën dringt en daar de ziektekiemen doodt. Het is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag en andere huidaandoeningen. Koop nog heden een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist. C-12

DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

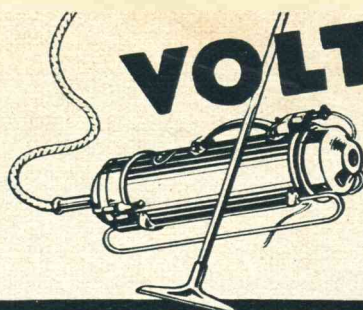
Asthmalijders

Het

Asthmapoeder Boom

geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbepklemming.

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijgaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

VOLTA

STOFZUIGER

DE stofzuiger, welke zóó volmaakt van constructie is, dat hij door iedereen vakkundigen installateur met warmte en overtuiging wordt aanbevolen. Vraagt uw installateur om gratis demonstratie!

Volta... de Dienstknecht in uw huis

MICRO-FOTO VAN ZENUWCELLEN

300 X

Vol Gezondheid en Levenslust

Zoo zoudt gij U willen voelen en -
dat kàn.

Tenzij gij lijdt aan een organisch gebrek, is er absoluut geen reden, waarom gij U niet gezond en krachtig zoudt voelen - vol levenslust en energie.

Duizenden hebben met dezelfde moeilijkheden te kampen gehad als gij en zij hebben nieuwe gezondheid en levenskracht geput uit Sanatogen.

Sanatogen zal ook Uw gezondheid verbeteren en Uw zenuwen nieuwe kracht geven.

Overdenk eens, hetgeen een geneesheer in het Medisch Tijdschrift

"The Medical Press and Circular" schreef:

"Sanatogen wordt gemakkelijk door de maag opgenomen en heeft een merkwaardig snelle uitwerking, die zich openbaart in de gestadige toeneming van kracht en energie. Sanatogen brengt de bloes der gezondheid op de wangen terug."

Waarom zoudt gij U langer slap blijven voelen, gekweld door zenuwzwakte en gebrek aan energie?

SANATOGEN
is verkrijgbaar in
alle Apotheken
en Drogisterijen
à Fl. 1.- per bus.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Welverzorgde handen

ondanks al het huiselijke werk, ondanks het voortdurende omgaan met warm en koud water, krijgt men

door NIVEA

Wrijf er gezicht en handen elken avond mede in, maar ook overdag, zooals het uitkomt. Zonder glans achter te laten dringt Nivea volledig in de huid door en geeft haar dat zijzachte, gezonde en frissche uiterlijk wat wij zoo zeer bewonderen bij de jeugd.

Alleen Nivea bevat het huidverzorgende Eucerit en daarop berust de zoo verrassende uitwerking.

Prijzen van Nivea: Doozen van 15 tot 90 cts. / Tuben van 35 en 55 cts.

Gezicht op Spandau, de voormalige „Duitsche portemonnaie”.

DE LEEGE PORTEMONNAIE

Het Duitsche stadje Spandau viert zijn zevende eeuwfeest met opgewektheid en goeden moed. En toch.... Spandau, dat eerst trotsch was op den bijnaam „Duitschlands portemonnaie”, verdient dien eertitel niet meer. De portemonnaie is namelijk leeg en plat. Toen in 1871, na het beëindigen van den Fransch-Duitschen oorlog, de jonge Fransche Republiek 120 miljoen goudfranken als oorlogsschatting moest betalen, borgen de Duitschers deze, voor die dagen kolossale som, op, in 120 kisten, welke ieder één miljoen franken bevatte. Om de kisten heen werd een vesting met een zwaren toren gebouwd en een garnizoen van 1800 man bewaakte den schat. De tijden zijn wel veranderd. De overwinnaars van eens zijn de overwonnenen van nu; en thans is het Duitschland, dat zucht onder 'n enorme oorlogsschuld — zoo zwaar, dat 't die niet kan betalen. En de „gouden vesting” is niet meer dan 'n bezienswaardigheid.

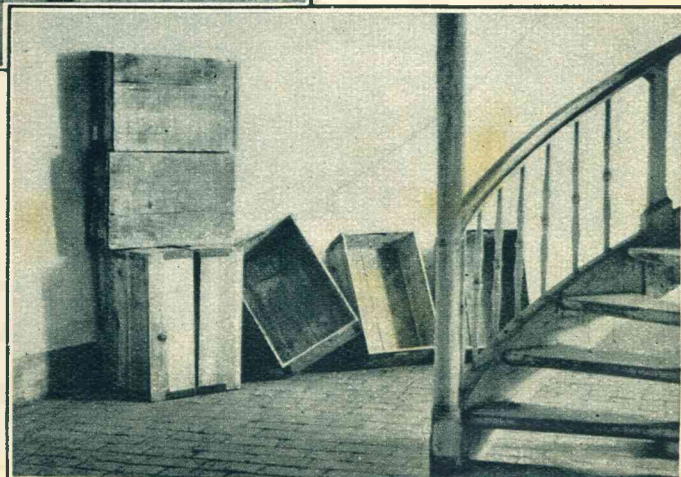
Een beambte van den nachtreiligheidsdienst vervangt het garnizoen van weleer. Er valt geen schat meer te bewaken.

De geweldige kluisdeur, die door drie man moest worden geopend wilde men een blik kunnen slaan in de schatkamer.

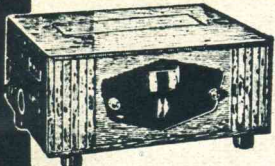
Maar de bezoekers, die naar binnen kijken

.... zien niets dan leege kisten.

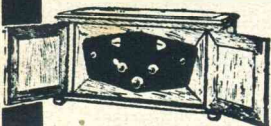
WELK VAN DEZE DRIE?

Welk van deze drie Hollandsche N. S. F. producten mogen wij eens bij U thuis demonstreeren?

De Hilversum 3?

Het toestel dat U een krachtige ontvangst geeft van alle Europeesche zenders van betekenis? Prijs slechts fl. 135.—

De N. S. F. 4?

Het toestel met de bijzondere eigenschappen? Prijs slechts fl. 155.—

of de Hilversum 5?

Het méér dan bijzondere N. S. F. product, het toestel en luidspreker ineen, met de „super-inductie“-schakeling. Prijs fl. 275.—

Gratis demonstratie door:

N.V. Instrumenthandel v.h. Fa. P. GEERVLIET Radio Technisch Bureau Oude Spiegelstraat 3

en Technisch Bureau DUYVENÉ & REMMERS 1e v. Swindenstr. 47-48 Filiaal Nassaukade 379

Met een zachten cocos-smaak. Bestrooid met een fijn laagje suiker. 30 ct. per half pond.

VERKADE

..en toen werd ik slank....

Nadat ik verscheidene vermageringsmiddelen geprobeerd had, die in het geheel niet hielpen, gaf iemand mij den raad Facil te gebruiken en toen werd ik slank! In 4 maanden tijd verloor ik 8 kilo aan gewicht, zonder hiervan ook maar éénig nadeelig gevolg te ondervinden. Facil bevalt mij zéér goed.

Uw tevreden S. H.

FACIL maakt slank zonder het minste gevaar voor de gezondheid - zonder diët en zonder eenig nadeelig gevolg. FACIL is verkrijgbaar in apoth. en drog. à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

FACIL

ONZE VOORWAARDEN GRONDIG GEWIJZIGD.

AANPASSING AAN DE TIJDSOMSTANDIGHEDEN. OMWENTELING IN DE CREDIETVERLEENING.

Als het getij verloopt, moet men de bakens verzetten. Als de omstandigheden zich wijzigen, moet men zich weten aan te passen. Dit weten wij en daarom geven wij U onderstaand onze **NIEUWE VOORWAARDEN** waarop wij voortaan crediet zullen verleen. Wij wijzen er in dit verband speciaal op, dat wij blijven voortgaan met het leveren van **SOLIDE GOEDEREN** tegen **UITERST BILLIJKE PRIJZEN**.

Onze nieuwe voorwaarden

1. ALLE BEDRAGEN TOT F 250.- worden **ZONDER VOORUIT-BETALING** geleverd op één jaar crediet.
2. Geen extra-kosten voor informatie of administratie.
3. Vergoeding van reiskosten voor één persoon voor hen, die buiten Amsterdam wonen, bij aankoop van minstens f 100.-.
4. Levering onder stipte geheimhouding, t.o.v. informatiën en thuisbezorging der goederen.
5. Alles tot **ZEER BILLIJKE PRIJZEN**, die veelal gelijk zijn aan die van goede confantzaken, doch nooit meer dan 10% daarboven liggen. Alle goederen in onze magazijnen zijn van een duidelijke prijskaart

voorzien. Geen onduidelijk of niet geprijsde goederen.

6. Het leggen van Zeil en Linoleum geschiedt **GEHEEL GRATIS**. Veranderingen aan confectie eveneens.
7. Levering van alle goederen onder garantie. Normale slijtage hiervan uitgezonderd.
8. **LEVERING FRANCO HUIS** door geheel Nederland, geen kosten voor verpakking. Verzending van goederen buiten de stad zonder vermelding van onze naam als afzender. **Ons personeel draagt geen uniform. Onze auto's dragen geen naam.**
9. De betalingen kunnen door ons aan huis worden afgehaald of aan onze Kassa worden bezorgd, tegen kwijting door kwitantiezegel. Ook kan per giro worden betaald op onze post rekening of **OP EEN GEHEIM GIRONUMMER**
10. Tijdens ziekte of werkloosheid wordt **vermindering van betaling** verleend, en worden de geleverde goederen niet door ons teruggehaald.

Uiterst courante en reële bediening door ons personeel, precies alsof U á contant kocht.

„SPREEK THANS MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE!“

..... voor Uw MEUBELN, KLEEDING, KARPETTEN, ZEIL EN LINOLEUM, LOOPERS, MATRASSSEN EN BEDDEN, DEKENS EN SPREIEN, KINDERWAGENS, enz.

WINTER

AMSTELSTR. 24, A'DAM, TEL. 43545

Tot Pinksteren geopend tot 8 u., Zaterdag 10 u.

Uitknippen en bewaren.

STORM

OVER DEN MONT BLANC

Dag in dag uit door weer en wind, wist Lenie Riefenstahl, de vertolkster der hoofdrol in dit drama, haar mooie teint te behouden. In de beide *Pond's Creams* vond zij een heilzaam middel om de huid soepel en frisch te houden. Zeggen deze woorden U niets? Ook Uw huid staat bloot aan de gure stormen waardoor we in het voorjaar hier zoo vaak worden verrast. Doe als zij, gebruik beide *Pond's Creams*.

Pond's Vanishing Cream beschermt Uw huid en geeft haar een mooie matte teint. Een korte massage voor ge ter ruste gaat met *Pond's Cold Cream* versterkt haar en houdt haar jong.

Met *Pond's* in den storm, blijft Uw teint in den vorm.

VERZORGT UW TEINT MET **POND'S** VANISHING EN COLD CREAM

Kleine pot f. 1.-
Grote oct f. 2.-

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 ct. portie aan *Pond's Extract Co.*, Afd. 16, Amsterdam

NAAM
ADRES

TESSIN (ZUID-ZWITSERLAND)

LOCARNO PARK-HOTEL

Voorname Familiehôtel van den 1en rang. Heerlijk zuidelijke ligging. Pension vanaf Fr. 14.—. Prima Hollandsche referenties. Prospectussen. M. HAGEN, Eigenaar

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Amusol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co. In rode doosjes met loodje. Al het andere wijze men al.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland: **OSKAR KOCH**, Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

AAN DE UITEINDEN DER AARDE

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75: Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.